

จุดstarความมั่นคงศึกษา

มิถุนายน 2556

ฉบับที่ 125

การปกครองตนเองของทีโรลใต้ The South Tyrol Autonomy

มะเนาะ ยูเด็น

(คณะกรรมการพิจารณา

ปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง

กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ)

แปล

สุรชาติ บำรุงสุข

บรรณาธิการ

สนับสนุนการพิมพ์โดย
สถาบันการข่าวกรอง
สำนักข่าวกรองแห่งชาติ

จุลสารความมั่นคงศึกษา ฉบับที่ 125

การปกครองตนเองของทีโวลได้

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน 2556

จำนวนพิมพ์ 1,000 เล่ม

การพิมพ์ได้รับการสนับสนุนจากสถาบันการข่าวกรอง สำนักข่าวกรองแห่งชาติ

เจ้าของ โครงการความมั่นคงศึกษา

ตู้ ปณ. 2030 ปณฝ. จุฬาลงกรณ์

กรุงเทพฯ 10332

E-mail : newsecproject@yahoo.com

: newsecproject@gmail.com

Website : <http://www.newsecurity.in.th>

โทรศัพท์และโทรสาร 0-2218-7275

บรรณาธิการ รศ. ดร. สุรชาติ บำรุงสุข

ผู้ช่วยบรรณาธิการ นางสาว กุลนันทน์ คັນธิ์

ประจำกองบรรณาธิการ นางสาว นพมาศ ศิริเลิศ

นาย กิตติพศ พุทธิวินิช

ที่ปรึกษา พลเอก วุฒินันท์ สีสายยุทธ

พลเรือเอก อมรเทพ ณ บางช้าง

พลโท ภราดร พัฒนถาบุตร

พิมพ์ที่ บริษัท สแควร์ ปริ้นซ์ 93 จำกัด

59, 59/1, 59/2 ซ.ปทุมวันวิถิ 30 ถ.สุขุมวิท 101

แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10260

โทร. 0-2743-8045 แฟกซ์. 0-2332-5058

การปกครองตนเองของทีโรไลต์

สารบัญ

● คำนำ	ก
● แนะนำประวัติ	1
● ทีโรไลต์ระหว่างปี 1945-1957	7
● เขตการปกครองตนเองทีโรไลต์ในปัจจุบัน	19
● ข้อสรุป	34

คำนำ

การบริหารเมืองพหุวัฒนธรรม

ในความเติบโตของสังคมไทยนั้น แนวคิดในเรื่องของ “การบริหารเมือง” (city management) ไม่ใช่เรื่องใหม่อีกต่อไป เพราะด้านหนึ่ง “ความเป็นเมือง” (urbanization) เกิดขึ้นในหลายพื้นที่ของประเทศไทย และขณะเดียวกันเมืองที่เกิดขึ้นเหล่านี้ก็มีความเป็น “เมืองสมัยใหม่” (modern cities) อีกด้วย ดังจะเห็นได้ถึงความเป็นเมืองใหญ่ที่ทันสมัยในหลายๆ จังหวัดของประเทศไทย

แต่ความเป็นเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศไทยนั้น ถูกทับซ้อนด้วยเรื่อง ที่นักการเมืองอาจจะไม่ได้ให้ความสนใจมากนักก็คือ เมืองหลายๆ เมืองไม่ว่าจะเป็นในไทยหรือในหลายๆ ประเทศมีบริบทของความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นเมือง สภาพเช่นนี้ทำให้เกิดคำถามโดยตรงว่า จะบริหารเมืองที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างไร ?

เป็นไปได้หรือไม่ว่าคำตอบในกรณีนี้อาจจะเป็นสิ่งที่จะต้องนำมาประยุกต์ใช้กับพื้นที่ของเมืองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยในอนาคต กล่าวคือ ถ้าเรายอมรับว่าความเป็นเมืองในพื้นที่ดังกล่าวมีปัจจัยสำคัญประการหนึ่งทับซ้อนอยู่ด้วย ซึ่งก็ได้แก่ ความเป็นพหุวัฒนธรรมของชีวิตสังคมที่ดำรงอยู่คู่ขนานกับการเติบโตของเมือง อันทำให้เกิดโจทย์ทางการบริหารที่สำคัญก็คือ การบริหารจัดการเมืองที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรมจะอย่างไร ?

ถ้าเรายังไม่สามารถตอบคำถามเช่นนี้ได้อย่างเป็นรูปธรรมแล้ว บางทีเราอาจจะต้องยอมมองออกไปนอกประเทศไทย และหนึ่งในตัวแบบที่เราน่าจะลองพิจารณาด้วยความสนใจก็คือ ตัวแบบของ “เขตปกครองพิเศษ” ของประเทศอิตาลี ดังเป็นที่รับรู้กันว่าอิตาลีเป็นประเทศหนึ่งที่มีการจัดแบ่งพื้นที่ออกเป็นเขตปกครองพิเศษหลายเขต ซึ่งหนึ่งในพื้นที่

เหล่านั้นได้แก่ “ทีโรลใต้” (South Tyrol)

ทีโรลใต้มีประวัติศาสตร์มายาวนานพอสมควรในบริบทของการต่อสู้กับรัฐบาลกลางที่โรม และมีบางช่วงเวลาที่การต่อสู้ดังกล่าวถึงขั้นมีการใช้อาวุธ แต่ความรุนแรงก็ไม่ได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง (เมื่อเปรียบเทียบกับกรณีภาคใต้ไทยในปัจจุบัน) จนในที่สุดการต่อสู้ก็ยุติลง และยุติด้วยการยอมรับในความแตกต่างระหว่างคนเยอรมันที่เป็นเจ้าของพื้นที่ คนอิตาลี ซึ่งถูกผลักดันจากรัฐบาลกลางให้เข้ามาเป็นผู้อยู่อาศัยร่วม และทั้งยังมีคนละตินที่อาศัยอยู่แต่เดิมอีกด้วย

จนในที่สุดเมืองโบลซาโนในภาษาอิตาลีหรือเมืองโบเซนในภาษาเยอรมัน ก็ถูกเปลี่ยนจากเมืองแห่งความขัดแย้งให้กลายเป็นเมืองของการอยู่ร่วมกันของคน 3 วัฒนธรรม (เยอรมัน อิตาลี และละติน) และกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของอิตาลีในปัจจุบัน

ถ้าทีโรลใต้เป็นตัวแบบให้เราคิดถึงอนาคตของเมืองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ก็อาจจะเป็นคำตอบที่มีคำตอบว่า เราต้องคิดเรื่องเช่นนี้ด้วยความละเอียดอ่อนเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อ พลโท ดร. พีระพงษ์ มานะกิจ ในฐานะประธานคณะกรรมการพิจารณาปัญหาสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ของสำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (กสทช.) ตัดสินใจเลือกเดินทางไปดูงานการบริหารสื่อในเมืองที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่เมืองโบลซาโน/โบเซนนั้น พวกเราได้รับรู้บทเรียนและข้อคิดหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะในเรื่องของการทำสื่อวิทยุและโทรทัศน์ของเมืองที่มีมากกว่า 1 ภาษา หรือมากกว่า 1 วัฒนธรรม ซึ่งประเด็นนี้ถือว่าเป็นภารกิจโดยตรงของ กสทช.

นอกจากนี้ตัวอย่างของความสำเร็จในกรณีทีโรลใต้เช่นเมืองโบลซาโน/โบเซนนั้น ถูกถือว่าเป็น “ตัวแบบ” ที่สหภาพยุโรปสามารถเสนอขายในการแก้ปัญหาสำหรับพื้นที่ที่มีความขัดแย้งทางวัฒนธรรม และแม้ปัจจุบันเราอาจจะพบว่าเกิดการ “สวิงกลับ” เพราะเริ่มมีการเคลื่อนไหวของกลุ่ม

ปลดปล่อยทีโรว์ได้ภายใต้คำขวัญ “ทีโรว์ได้ไม่ใช่ข้อเสีย” แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าสิ่งที่ดำรงอยู่นั้นยังสามารถเป็นข้อคิดให้แก่สังคมไทยได้ เพราะการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นยังอยู่ในวงจำกัด และยังไม่ขยายตัวไปจนเกิดอาการสุดโต่งด้วยการจับอาวุธเข้าต่อสู้กับรัฐบาลกลางที่โรม (เช่นในกรณีภาคใต้ไทย)

ดังนั้นจุลสารฉบับนี้จึงเป็นการนำเสนอเรื่องราวของ “ทีโรว์ได้” โดยโครงการความมั่นคงศึกษาได้รับความอนุเคราะห์จาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มะเนาะ ยูเด็น ซึ่งได้แปลเอกสารเรื่อง การปกครองตนเองของทีโรว์ได้ ซึ่งเขียนโดย ศาสตราจารย์ แอนโทนี อัลค็อก แห่ง University of Ulster, ไอร์แลนด์เหนือ (พฤษภาคม 2544) และในฐานะของบรรณาธิการ ผมนอกจากจะต้องขอขอบพระคุณอาจารย์มะเนาะอย่างมาก ที่ได้ช่วยถ่ายทอดเรื่องนี้เป็นภาษาไทยให้พวกเราได้อ่านกันอย่างกว้างขวางแล้ว ผมต้องขอขอบคุณพลโท ดร. พีระพงษ์ อย่างมาก ในฐานะประธานของคณะกรรมการฯ ที่ได้ให้โอกาสผมไปดูสถานการณ์จริงที่เมืองโบลซาโน/โบเซน เพราะเป็นเมืองที่ได้ยินอยู่เสมอถึงความเป็นหนึ่งใน “เมืองพหุวัฒนธรรม” ของยุโรป

ฉะนั้นโครงการฯ จึงหวังอย่างยิ่งว่า จุลสารเล่มนี้จะช่วยให้เราเห็นถึงตัวแบบจากกรณีของยุโรป ซึ่งเราอาจจะไม่คุ้นเคยเท่าใดนัก แต่ก็เชื่อว่าเรื่องราวเช่นนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นข้อคิดสำหรับการบริหารจัดการเมืองในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยในอนาคต

รศ.ดร. สุรชาติ บำรุงสุข
โครงการความมั่นคงศึกษา

การปกครองตนเองของทีโรลใต้

ศาสตราจารย์แอนโทนี อัลค็อก (เขียน)
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มะเนาะ ยูเด็น (แปล)

● แนะนำประวัติศาสตร์ ●

1. ทีโรลใต้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของอิตาลีได้อย่างไร

ปัญหาวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อยในยุโรปมักจะประทุขึ้นจากเหตุผลหลายอย่าง อาจเกิดขึ้นเมื่อวัฒนธรรมใหญ่ที่ครอบคลุมอยู่ในรัฐพยายามจะทำลายวัฒนธรรมอื่นในรัฐนั้น หรือเมื่อมีคำตัดสินจากการเจรจาสันติภาพ รัฐที่ได้รับดินแดนเพิ่มเข้ามามีประชากรที่มีวัฒนธรรมอื่นเป็นจำนวนมาก ในกรณีหลังนี้ อนาคตจะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับทัศนคติของรัฐต่อวัฒนธรรม (หรือหลายวัฒนธรรม) ที่ตนได้รับเข้ามา อาจจะดำเนินนโยบายปรองดองให้วัฒนธรรมใหม่ดำรงอยู่และเจริญขึ้นเหมือนยังอยู่กับดินแดนวัฒนธรรมเดิม หรือจะกลัวว่าชนกลุ่มน้อยที่ถูกแยกมาจะยังมีความรู้สึกผูกพันกับดินแดนวัฒนธรรมเดิม จะก่อความวุ่นวายอยู่ไม่หยุดหย่อนเพื่อกลับไปรวมกันใหม่เป็นภัยต่อบูรณภาพของรัฐ จึงเป็นเหตุให้มึนนโยบายครอบงำ กดขี่ กลืนชาติ หรือแม้กระทั่งเนรเทศ คำตอบจะขึ้นอยู่กับว่าชนกลุ่มน้อยจะสามารถควบคุมขอบเขตและทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของตนได้แค่ไหน มากกว่ารัฐและวัฒนธรรมของคนส่วนใหญ่จะเป็นผู้กำหนด

ประวัติศาสตร์ของทีโรลใต้ในศตวรรษที่ 20 เป็นเรื่องการดิ้นรนเพื่อ

ให้ได้รับสิทธิปกครองตนเองของประชากรที่พูดภาษาเยอรมัน ซึ่งเดิมมีราว 225,000 คน (ปัจจุบันราว 287,000 คน) และพูดภาษาละตินราว 10,000 คน (ปัจจุบัน 18,500 คน) ที่ได้รวมอาศัยเป็นปึกแผ่นอยู่ในมาตุภูมิมาหลายศตวรรษ นับเป็นร้อยละ 72 ของพลเมืองในเขตนั้นในปัจจุบัน (แม้ว่าจะเป็นเพียงร้อยละ 0.5 ของพลเมืองอิตาลี) สิทธิปกครองตนเองที่เรียกร้องก็เพื่อให้กลุ่มชนสามภาษาในทีโรลใต้ได้ดำรงชีวิตอยู่อย่างกลมกลืนกัน ได้พัฒนาวัฒนธรรมของตน ไม่เป็นภัยคุกคามต่อกันหรือต่อรัฐอิตาลี ทั้งจะเป็นสะพานเชื่อมประสานระหว่างประชากรที่พูดภาษาเยอรมัน ภาษาละติน และภาษาอิตาเลียนในสหภาพยุโรปได้ด้วยการดิ้นรนต่อสู้บ้างครั้งใช้วิธีรุนแรง แต่บทเรียนที่ได้รับเมื่อมองในแง่การรักษาอัตลักษณ์ ภาษา ดินแดน ความมั่นคงของอาณาเขต และการกำหนดอนาคตของตนเองแล้ว ทำให้ประวัติศาสตร์เขตปกครองตนเองทีโรลใต้เป็นตัวอย่างที่โดดเด่นในการแสวงหาทางออกของปัญหาในอื่นๆ ของยุโรปที่ชุมชนถูกแบ่งแยกด้วยวัฒนธรรม

จากสนธิสัญญาแซงต์ แอร์แม็ง ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อิตาลีได้รับดินแดนจากออสเตรีย ไม่ใช่เฉพาะเขตเทรินโต ที่มีชาวอิตาเลียนเป็นชนส่วนใหญ่เท่านั้น แต่ยังได้รับในเขตทีโรลของราชอาณาจักรออสเตรียส่วนที่อยู่ทางใต้ของช่องเขาเบรนนอร์ พลเมืองของทีโรลร้อยละ 86 พูดภาษาเยอรมัน ร้อยละ 4 เป็นชาวละติน ร้อยละ 3 เป็นชาวอิตาเลียน นอกนั้นเป็นชาวต่างชาติหรือพูดภาษาอื่น แต่อิตาลีก็อ้างว่าชาวต่างชาติในที่ที่ส่วนใหญ่ก็เป็นชาวอิตาเลียน

ชาวออสเตรียและชาวทีโรลทั้งที่อยู่ด้านเหนือหรือด้านใต้ของช่องเขาเบรนนอร์ เห็นว่าการยกดินแดนทีโรลใต้ไปเป็นของอิตาลี

นั้นเป็นการไม่ยุติธรรมอย่างยิ่ง ประการแรก แนวคิดนำของที่ประชุม
สันติภาพที่ปารีสในปี 1919 ภายใต้อิทธิพลของประธานาธิบดี วูดโรว์
วิลสัน แห่งสหรัฐอเมริกา คือการกำหนดอนาคตของตนเอง แต่ก่อนหน้า
นั้น ในสุนทรพจน์ที่โด่งดังเรื่องสันติภาพที่ยุติธรรม วิลสันได้กำหนด
เงื่อนไขไว้ 14 ข้อ โดยในข้อที่ 14 กล่าวว่า “จะต้องมีการปรับปรุง
เขตแดนของอิตาลีเสียใหม่ตามแนวที่เห็นได้ชัดตามเส้นแบ่งทาง
เชื้อชาติ” สำหรับชาวออสเตรียและชาวที่โรลแล้ว เส้นเขตแดนระหว่าง
ที่โรลได้ที่ประชาชนส่วนใหญ่พูดภาษาเยอรมัน กับเทิร์นไต์ที่ประชาชน
ส่วนใหญ่พูดภาษาอิตาเลียนนั้น เห็นได้ชัด เส้นนี้จะอยู่ที่ช่องเขาซา-
เลิร์นจอร์จ ทางตอนใต้ของเมืองโบเซน/บอลซาโน

แต่ในที่ประชุมสันติภาพ ฝ่ายอิตาลีประกาศว่าจะไม่ผูกพันกับ
เงื่อนไข 14 ข้อนั้น ยิ่งกว่านั้น เพื่อระงับปัญหาเรื่องการได้ดินแดนเพิ่ม
โดยขัดกับเจตนารมณ์ของประชาชนส่วนใหญ่ในดินแดนนั้น ฝ่ายอิตาลี
อ้างว่าในแง่ภูมิศาสตร์ที่โรลได้กับเทิร์นไต์เป็นผืนดินเดียวกัน พลเมือง
ชาวอิตาเลียนในเทิร์นไต์มีมากกว่าพลเมืองเยอรมันในที่โรลได้ พื้นที่ทั้ง
หมดเป็นเวเนเซีย ตริเ็นติน่า จึงมีชาวอิตาเลียนมากกว่า ดังนั้นจึงต้อง
เป็นอิตาลี

การได้ดินแดนเทิร์นไต์พอจะรับได้ แต่ทำไมฝ่ายอิตาลีจึงต้องการ
ได้ที่โรลได้ด้วยเล่า อิตาลีมีคำตอบ 3 ประการ ประการแรก ในทาง
ยุทธศาสตร์แนวเทือกเขาแอลป์ที่ช่องเบรนนอร์จะเป็นปราการธรรมชาติ
ดีกว่าที่ใดๆ ทางใต้ลงมา เหตุผลประการที่สองเป็นด้านการเมืองและ
ภูมิศาสตร์ประกอบกัน กล่าวคือ อิตาลีมีเส้นเขตแดนธรรมชาติ โดยแนว
ช่องเขาเบรนนอร์นั้นเป็นส่วนหนึ่ง เพราะอยู่บนเทือกเขาแอลป์ที่เป็น

สันปันน้ำระหว่างทะเลดำด้านหนึ่งกับทะเลเอเดรียติกอีกด้านหนึ่ง
ประการที่สาม มีนักชาติพันธุ์วรรณาชาวเทร็นโตชื่อ เอ็ดตอเร โตโลเมอิ
อ้างว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ในทีโรลได้ที่พูดภาษาเยอรมัน ไม่ได้สืบเชื้อ-
สายมาจากชาวเยอรมันที่อพยพเข้ามายังดินแดนนี้หลังจากอาณาจักรโรมัน
ล่มสลายในศตวรรษที่ 5 แต่สืบเชื้อสายมาจากบรรพบุรุษก่อนเยอรมัน แต่
ถูกทำให้เป็นเยอรมันผ่านการบริหาร ศาสนา และระบบโรงเรียน โดย
ผู้พูดภาษาเยอรมันที่ครอบงำมานานหลายศตวรรษ เพราะฉะนั้นประชาชน
เหล่านี้จึงควรได้รับการปลดปล่อยให้กลับไปสู่วัฒนธรรมของตน โตโล-
เมอิสามารถค้นซื้ออิตาเลียนของสถานที่และแหล่งธรรมชาติในทีโรลได้
ได้โดยอาศัยคำภาษาละตินเก่าๆ ทางศาสนา

ในระยะสามปีแรกหลังสงคราม มีการถกปัญหากันระหว่างรัฐบาล
อิตาลีกับผู้นำทางการเมืองของทีโรลได้ว่าทีโรลได้ควรจะปกครองอย่างไร
แต่ก่อนที่จะตกลงว่าชาวทีโรลได้อยู่ในอิตาลีอย่างไร การเจรจาก็ยุติลง
กะทันหัน เมื่อรัฐบาลประชาธิปไตยของอิตาลีถูกรัฐบาลฟาสซิสต์ ที่นำ
โดยเบนิโต มุสโสลินี เข้ามาแทนในเดือนตุลาคม 1922

2. รัฐบาลฟาสซิสต์พยายามจะกลืนชาติชาวทีโรลได้

นโยบายของรัฐบาลฟาสซิสต์ต่อชาวทีโรลได้รวมทั้งชนกลุ่มน้อย
ทางวัฒนธรรมอื่นๆ คือ นโยบายกลืนชาติ และผู้ที่ได้รับเลือกให้ทำงาน
นี้ทำงานนี้ก็คือ โตโลเมอิ นั่นเอง

ภาษาอิตาลีเป็นภาษาราชการเพียงภาษาเดียว หน่วยงานสาธารณะ
ทุกแห่ง องค์กรต่างๆ ของรัฐ หอการค้า หน่วยงานสาธารณสุข และ
สถาบันการศึกษา จะต้องใช้ภาษาอิตาลีเพียงอย่างเดียว ผู้ที่ไม่สามารถ

พูดหรือเขียนภาษาอิตาลีถึงระดับมาตรฐานที่ต้องการจะถูกปลดออกจากตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ ครูอาจารย์ และผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพชาวอิตาลีจะเข้าทำงานแทน คดีต่างๆ ในศาลจะได้ส่วนเป็นภาษาอิตาลีเท่านั้น เอกสารต่างๆ ต้องเป็นภาษาอิตาลีเท่านั้นที่เชื่อถือได้ ผู้ที่ไม่เข้าใจภาษาอิตาลีจะเป็นลูกขุนไม่ได้ ชาวที่โรลได้จะใช้ภาษาเยอรมันไม่ได้ ไม่ว่าจะพูดหรือเขียน ทนายความจะกล่าวกับลูกความในศาลเป็นภาษาเยอรมันไม่ได้ จะต้องใช้ล่ามซึ่งลูกความจะต้องจ่ายค่าจ้างเอง เครื่องหมายและข้อความตามสถานที่สาธารณะ หรือส่วนบุคคลและชื่อสถานที่ต่างๆ หรือสถานที่ทางภูมิศาสตร์ในที่โรลได้ที่เป็นภาษาเยอรมันจะต้องเปลี่ยนเป็นภาษาอิตาลี โดยเฉพาะชื่อ ชุตีรอล หรือที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคำว่าที่รอล เป็นสิ่งต้องห้ามในโรงเรียนประถมศึกษาจะสอนด้วยภาษาอิตาลีแทนนั้น แม้ว่าการเทศน์จะใช้ภาษาเยอรมันได้ก็ตาม จนกระทั่งถึงปี 1934 จึงให้เรียนภาษาเยอรมันได้ แต่ในฐานะภาษาต่างประเทศเท่านั้น ในระหว่างนั้นเด็กชาวที่โรลได้จะเรียนภาษาเยอรมันได้ก็ในโรงเรียน “อุโมงค์ลับ” อย่างเดียว รัฐบาลฟาสซิสต์มองว่าโรงพิมพ์ภาษาเยอรมันของท้องถิ่นที่โรลได้เป็นเครื่องมือให้เกาะกลุ่มกันเหนียวแน่น จึงได้สั่งปิดหนังสือพิมพ์เสีย หากจะเปิดอีกครั้งก็ต้องให้รัฐบาลควบคุมเนื้อหา หนังสือพิมพ์ที่ใกล้ชิดกับศาสนาโรมันคาทอลิกเท่านั้นที่มีอิสระอยู่บ้าง การรับฟังวิทยุกระจายเสียงจากออสเตรียหรือเยอรมนีเป็นสิ่งต้องห้ามเด็ดขาด ชาวที่โรลได้ที่มีนามสกุลแปลงมาจากภาษาอิตาลีหรือละตินจะต้องเปลี่ยนกลับไปเป็นคำเดิม ผู้ที่จะตัดสินว่าชื่อสกุลนั้นมีรากเดิมเป็นภาษาอิตาลีหรือไม่ว่าคือ โตโลเมอี ชื่อบุคคลที่ขัดต่อความรู้สึกแบบอิตาลีนั้นถูกห้ามพรรคการเมืองที่ใช้ภาษาเยอรมันก็ถูกยุบ ในปี 1934 มุสโสลินีเห็นว่า

นโยบายกลืนชาติคืบหน้าไปช้ามาก จึงได้จัดตั้งเขตอุตสาหกรรมขึ้นที่
ซานเมืองโบเซน/โบลซาโน เมืองหลวงของทีโรลได้ เป็นผลให้ชาว
อิตาเลียนหลังไพลเข้ามายังทีโรลได้อย่างรวดเร็ว ทำให้มีจำนวนร้อยละ 25 ในปี 1939 ชาวทีโรลได้ถูกขัดขวางโดยระบบไม่ให้ทำงานใน
เขตนี้ แม้ว่าจะอยู่ในชุมชนที่ต้องแย่งกันทำการเกษตรและการค้าขายมี
ความชำนาญในด้านอุตสาหกรรมอยู่บ้าง เขาก็ไม่สนใจที่จะเข้ามาอยู่ใน
บรรยากาศอุตสาหกรรมแบบอิตาเลียน

แม้ว่าขณะที่สงครามโลกครั้งที่ 2 ระเบิดขึ้นในเดือนกันยายน
ปี 1939 ชาวทีโรลได้ถูกกระทำเหมือนคนต่างชาติในดินแดนของตนเอง
17 ปีภายใต้ระบบฟาสซิสต์ไม่สามารถจะกลืนชาติเขาได้ ภาษาเยอรมัน
แม้ว่าจะเป็นเพียงภาษาท้องถิ่นก็ยังพูดกันในครอบครัว และแอบสอนกัน
ในโรงเรียน “อุโมงค์ลับ” แร่กระหน่ำที่หนักกว่ากำลังจะตามมา การ
อพยพอาจจะได้ผลเมื่อการกลืนชาติทำไม่สำเร็จ

ในเดือนตุลาคม ปี 1939 ฮิตเลอร์กับมุสโสลินีได้ทำความตกลง
กันว่าชาวทีโรลที่พูดภาษาเยอรมัน (ไม่เหมือนชาวละตินที่ถือว่าเป็น
อิตาเลียน) จะมีทางเลือกคือ ละทิ้งมาตุภูมิเก่าแก่ที่อยู่มา 1,300 ปี
แล้วไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในอาณาจักรไรช์ หรือยังอยู่ในมาตุภูมิเดิมแต่ต้อง
รับการกลืนชาติอย่างสมบูรณ์แบบ ภายใต้ความกดดันอย่างทารุณจากฝ่าย
ฟาสซิสต์และนาซี ประชาชนกว่าร้อยละ 80 ประมาณ 200,000 คน ลง
มติว่าจะไป แต่เนื่องจากเป็นระหว่างสงคราม จึงอพยพไปเพียง 75,000
คน และมีจำนวนมากที่แอบอพยพกลับมาอย่างลับๆ

● ที่โรลได้ระหว่างปี 1945-1957 ●

1. ที่โรลได้ในปี 1945

เมื่อสงครามยุโรปสิ้นสุดลงในวันที่ 7 พฤษภาคม 1945 สภาพทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสังคมของชาวที่โรลได้ที่พูดภาษาเยอรมันอยู่ในสภาพหายนะ

ทางด้านภาษา การถูกแยกออกจากออสเตรียในปี 1919 การปิดโรงเรียนเยอรมัน การเลิกใช้ภาษาเยอรมันในหน่วยงานสาธารณะ การที่เจ้าหน้าที่ออสเตรียออกไป และความยากลำบากในการหาหนังสือพิมพ์ออสเตรียอ่าน ทำให้ถูกตัดขาดจากวิถีชีวิตแบบออสเตรียและภาษาเขียน มีแต่ภาษาพูดแบบท้องถิ่นที่ยังคงพูดกันในบ้านและในหุบเขา (ชนบท) การขจัดชาวที่โรลได้ออกจากหน่วยงานของรัฐและสถาบันการศึกษา ทำให้ชุมชนชาวที่โรลได้ขาดบุคลากรระดับบริหารและผู้นำทางปัญญา ก่อให้เกิดช่องว่างที่ต้องใช้เวลาเยียวยาเป็นเวลานาน ประชากรไม่สมดุลทางเศรษฐกิจและสังคม มีแต่แออัดยัดเยียดเกินไป ในด้านการเกษตร แลปภูเขาแอลป์ให้ผลผลิตน้อย ขณะที่ชาวอิตาเลียนระดับบริหารและอุตสาหกรรมอัดแน่นอยู่ในเมืองใหญ่ๆ มีรายได้และที่อยู่อาศัยดีกว่า

จึงไม่แปลกที่พอสสงครามสิ้นสุดลง ชาวที่โรลได้ก็เรียกร้องทันทีให้ฝ่ายสัมพันธมิตรผู้ชนะคืนดินแดนของตนในออสเตรียหลังจากฟื้นฟูแล้ว การรณรงค์นำโดยพรรคการเมืองชุดที่โรเลอร์โพล์สปาร์ตี้ (พรรคประชาชนที่โรลได้) หรือ เอส.วี.พี. ซึ่งตั้งขึ้นหลังสิ้นสุดสงครามไม่นานนัก โดยผู้นำชาวที่โรลได้ที่ลงมติดังอยู่ในที่โรลได้ต่อไปในระยะเวลาที่ความตกลงให้ทางเลือกฮิตเลอร์-มุสโสลินีเมื่อปี 1939 มีผลบังคับ ใน

ระยะเวลาหลายปีต่อมา พรรคนี้จะเป็นตัวแทนความเห็นส่วนใหญ่ของชาวที่โรลได้ทุกฝ่าย ไม่ว่าซ้ายหรือขวา นายจ้างหรือสหพันธ์กรรมกรผู้ประกอบอาชีพอิสระและช่างฝีมือ โดยปกติจะได้รับคะแนนนิยมประมาณร้อยละ 85 จากชาวที่โรลได้ และมากกว่าร้อยละ 60 จากชาวละติน แน่แน่นอนว่าในช่วงทศวรรษที่ 80 ชนกลุ่มน้อยเยอรมันที่มีสิทธิ์ออกเสียงเกินหนึ่งในสามจะเป็นสมาชิกผู้จ่ายเงินสนับสนุนของพรรคนี้ ทางฝ่ายพรรคชาตินิยมอิตาเลียนก็เรียกร้องว่าผู้ที่เลือกจะอพยพไปเมื่อเดือนตุลาคม 1939 จะต้องออกไป

2. สัญญา เคกาสเปรี-ครูเบอร์ (สนธิสัญญาปารีส) เกี่ยวกับที่โรลได้ลงวันที่ 5 กันยายน 1946

ทั้งชาวที่โรลได้และพรรคชาตินิยมอิตาเลียนไม่ได้ตามเจตนารมณ์ของตน ในฤดูร้อนของปี 1946 สัมพันธมิตรตกลงกันว่า ด้วยเหตุผลทางการเมืองอิตาลียังคงครอบครองที่โรลได้ต่อไป แต่มีอยู่มากที่เห็นใจชาวที่โรลได้ที่ถูกปฏิเสธสิทธิในการกำหนดอนาคตของตนเองเป็นครั้งที่สอง และตกเป็นเหยื่อของนโยบายกลืนชาติของลัทธิฟาสซิสต์ ดังนั้น ข้อเสนอที่จะให้ชาวที่โรลได้ต้องทำตามทีเลือกเมื่อเดือนตุลาคม 1939 จึงถูกปฏิเสธ และในการประชุมสันติภาพที่ปารีสในปี 1946/47 สัมพันธมิตรยังยืนยันในสิทธิปกครองตนเองของที่โรลได้ บนพื้นฐานของข้อตกลงที่จะเจรจาระหว่างอิตาลีกับออสเตรีย รัฐบาลออสเตรียจึงได้รับเชิญเข้าร่วมประชุม เพื่อให้ความเห็นเกี่ยวกับสัญญาสันติภาพในเรื่องที่จะเจรจากับอิตาลี รัฐบาลออสเตรียได้ขอให้ เอส.วี.พี. ส่งผู้แทนสามคนเป็นที่ปรึกษา จุดประสงค์เบื้องต้น

ของรัฐบาลออสเตรียและ เอส.วี.พี. ก็คือ ต้องการให้นานาชาติรับรอง ข้อตกลงที่จะมีขึ้นนั่นเอง

ผลของการเจรจาอย่างเคร่งเครียดตลอดสองสัปดาห์ก็คือ สัญญา เคาสเปร์ครูเบอร์ ลงวันที่ 5 กันยายน 1946 ได้ชื่อตามชื่อนายกรัฐมนตรี เคาสเปร์ ของอิตาลี และนายครูเบอร์รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของออสเตรีย

รายละเอียดของเนื้อหา มีดังนี้

1. พลเมืองที่พูดภาษาเยอรมันของจังหวัดโบลซาโน และเมือง ไกลเคียงที่พูดสองภาษาในจังหวัดเทรินโต จะได้รับประกันอย่างเต็มที่ ในสิทธิเท่าเทียมกันกับพลเมืองที่พูดภาษาอิตาเลียนภายใต้กรอบของ กฎหมายพิเศษเพื่อรักษาอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ และการพัฒนาทาง วัฒนธรรมและเศรษฐกิจของประชากรที่พูดภาษาเยอรมัน เพื่อให้เป็น ไปตามกฎหมายที่มีอยู่แล้วและจะมีต่อไป พลเมืองที่พูดภาษาเยอรมัน จะได้รับเป็นการเฉพาะคือ

- การศึกษาในระดับประถมและมัธยมศึกษาจะสอนด้วยภาษาแม่
- การใช้ภาษาเยอรมันคู่กับภาษาอิตาเลียนในหน่วยงานของรัฐ และเอกสารทางการ รวมถึงการใช้ชื่อสถานที่ทางภูมิทัศน์

- สิทธิที่จะกลับมาใช้นามสกุลที่ถูกแปลงเป็นภาษาอิตาเลียนเมื่อ ไม่นานมานี้ เป็นภาษาเยอรมันตามเดิม

- สิทธิเท่าเทียมกันที่จะเข้าสู่ตำแหน่งในหน่วยงานของรัฐ เพื่อ ที่จะทำให้ตำแหน่งงานของประชาชนสองกลุ่มมีสัดส่วนเหมาะสมมากขึ้น

2. พลเมืองในเขตดังกล่าวจะมีอำนาจในการออกกฎหมาย และการบริหารของภูมิภาคอย่างอิสระ ขอบเขตของสิทธิในการใช้บทบัญญัติ

ดังกล่าวข้างต้นจะร่างขึ้นโดยมีการปรึกษากับผู้แทนประชาชนที่พูดภาษาเยอรมันในท้องถิ่นด้วย

3. รัฐบาลอิตาลีมีเจตจำนงที่จะสร้างสัมพันธภาพที่ดีในฐานะประเทศเพื่อนบ้านระหว่างออสเตรียกับอิตาลี โดยพิจารณาตัวว่าจะพิจารณาหรือกับรัฐบาลออสเตรียและภายนอกในระยะเวลาหนึ่งปี นับจากวันลงนามในสนธิสัญญานี้ ในอันที่จะ

- ทบทวนด้วยจิตใจยุติธรรมและเปิดกว้างซึ่งปัญหาเกี่ยวกับการเลือกสัญชาติที่เป็นผลจากข้อตกลงฮิตเลอร์-มุสโสลินี ปี 1939

- แสวงหาข้อตกลงที่จะรับรองปริญญญา และอนุปริญญญา ของกันและกัน ในบางสาขาวิชา

- ร่างอนุสัญญาเรื่องการโดยสารและขนส่งสินค้าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายระหว่างที่โรลเหนือกับที่โรลตะวันออก ทั้งทางรถไฟ และทางถนน ให้สะดวก กว้างขวางที่สุดที่จะทำได้

- บรรจุข้อตกลงที่มีเป้าหมายจะอำนวยความสะดวกในการขยายขอบเขตการค้าและการแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ และสินค้าที่มีลักษณะเด่นของท้องถิ่น ระหว่างออสเตรียกับอิตาลี

สัญญานี้ผนวกไว้กับสนธิสัญญาสันติภาพอิตาลี ในปี 1947 ปัญหาเรื่องทีโรลได้จึงยกระดับขึ้นมาเป็นเรื่องระดับนานาชาติ

การเจรจาเรื่องการปกครองตนเอง (ของทีโรลได้) ต่อไปจะเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมายและนานาชาติให้การรับรอง ออสเตรียผู้ลงนามในสัญญาในฐานะรัฐร่วมวัฒนธรรมของชาวทีโรลได้ ในบทบาท “ผู้พิทักษ์ชนกลุ่มน้อย” จะมีสิทธิเข้าไปตรวจสอบว่าเงื่อนไขในสนธิสัญญาปารีส ได้ปฏิบัติครบถ้วนหรือไม่ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดสถานการณ์อย่างที่เกิดขึ้น

ภายใต้ระบบฟาสซิสต์ ที่การประทุงเรื่องการกระทำต่อชาวที่โรไลได้ถูก
เมินเฉยอย่างดูแคลน

แต่ก็ได้เกิดปัญหาสองประการจากสัญญาปารีส กล่าวรวมกันว่ามี
ผลร้ายต่อความสัมพันธ์ภายในชุมชน และการปรองดองหลังจากที่โรไลได้
ทนรับการทารุณต่อมนุษย์และความขมขื่นมาแล้วเป็นเวลา 25 ปี

ปัญหาแรก ถ้อยคำในเรื่องสำคัญหลายแห่งคลุมเครือ เช่น มาตรา
2 สัญญา หมายถึง จะใช้สิทธิปกครองตนเองแก่ที่โรไลได้เท่านั้น หรือแก่
พลเมืองทั้งหมดในสองจังหวัด คำว่า “ภูมิภาค” จะแปลความหมายทาง
ภูมิศาสตร์ หรือทางการบริหาร ข้อความที่ว่า “การจัดคู่ภาษาเยอรมันกับ
ภาษาอิตาเลียน” ในมาตรา 1 หมายความว่า ภาษาเยอรมันเป็นภาษา
ราชการของดินนั้นใช่หรือไม่ หมายความว่าจะมีกำหนดสัดส่วนทางเชื้อ-
ชาติที่แน่นอนในหน่วยงานของรัฐหรือไม่ ถ้ามี คำจำกัดความของคำว่า
“หน่วยงานของรัฐ” คืออะไร จะทำได้แค่ไหนที่จะให้คำว่า “สัดส่วนที่
เหมาะสม” ดำเนินไปควบคู่กับคำว่า “สิทธิเท่าเทียมกัน” ที่อ้างไว้ใน
ตอนต้น ปัญหาเรื่องอื่นยังมีอีกมาก มาตรา 1 ถ้าชาวที่โรไลได้เรียนชั้น
ประถมและมัธยมศึกษาด้วยภาษาแม่ โรงเรียนนั้นเป็นเพียงโรงเรียน
อิตาเลียน ที่ทุกๆ อย่างแปลเป็นภาษาเยอรมันแล้วนำมารวมกัน หรือจะ
มีระบบโรงเรียนภาษาเยอรมันของตนเอง ถ้าบังคับให้นักเรียนที่พูดภาษา
เยอรมันต้องเรียนภาษาอิตาเลียน ซึ่งเป็นภาษาราชการแล้ว นักเรียนใน
ท้องถิ่นที่พูดภาษาอิตาเลียนจะต้องถูกบังคับให้เรียนภาษาเยอรมันด้วย
หรือไม่ คำตอบส่วนใหญ่จะขึ้นกับรัฐบาลว่าจะมีทัศนะกว้างหรือแคบต่อ
ปัญหาเหล่านี้

ปัญหาประการที่สองของสัญญานี้คือ สัญญาไม่ได้บรรจุสิ่งหนึ่ง

เดียวที่รัฐบาลอิตาลีต้องการ คือให้ออสเตรียเลิกยุ่งเกี่ยวกับที่โรลได้ ที่ร้ายกว่านั้นคือความน่าตกใจและความโกรธของออสเตรียและที่โรลทั้งเหนือและใต้ ที่ชาวที่โรลได้ผิดหวังเป็นครั้งที่สองในเวลาไม่ถึง 30 ปีที่ไม่ได้รับสิทธิปกครองตนเอง ทำให้รัฐบาลออสเตรียเห็นว่าสัญญานั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการการณ์นี้ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะทอดทิ้งที่โรลได้ หมายถึงว่าสัญญาเป็นเรื่องชั่วคราวเท่านั้น และทางฝ่ายอิตาลีเห็นว่าความสงบราบรื่นในดินแดนที่ญาติพี่น้องเป็นชนกลุ่มน้อยย่อมเป็นปัญหาอยู่ต่อไป ผลก็คือต้องมีกฎหมายบัญญัติเรื่องการปกครองตนเองตามสัญญาปารีส ที่ต้องตีความและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

3. กฎหมายการจัดตั้งเขตปกครองตนเอง ปี 1948

เริ่มจากรัฐบาลอิตาลีรวมสองจังหวัดคือโบเซน/โบลซาโน (ที่โรล-ได้และเทรินโต้ เข้าเป็นภูมิภาค (แคว้น, เขต) เทรินติโน-อัลโต อาดี-เจ ชื่อ “ที่โรลได้” ไม่ปรากฏในเอกสารฉบับภาษาเยอรมัน ไม่ว่าจะเป็นชื่อจังหวัดหรือชื่อภูมิภาค ในแง่ประชากร เนื่องจากจังหวัดเทรินโต้ใหญ่กว่าโบเซนและพลเมืองร้อยละ 99 เป็นอิตาลีเยน (โบเซนมีพลเมืองสองในสามเป็นเยอรมัน) ทั้งภูมิภาคจึงมีพลเมืองส่วนใหญ่สองในสามเป็นชาวอิตาลีเยน นี่เป็นจุดสำคัญเกี่ยวกับอำนาจในด้านนิติบัญญัติและบริหาร รัฐสภาของภูมิภาคซึ่งประกอบด้วยสมาชิกจากสองสภาจังหวัดเป็นผู้มีอำนาจนิติบัญญัติประเภทหนึ่งเกี่ยวกับภาคเศรษฐกิจที่สำคัญ เช่น การเกษตรและป่าไม้ การสาธารณสุขโรงพยาบาล การท่องเที่ยวและธุรกิจโรงแรม การคมนาคมและการขนส่งสินค้าของภูมิภาค การพัฒนาสหกรณ์ การอนุรักษ์พื้นที่แถบภูเขาแอลป์และอุทยาน และการทำเหมือง

แร่ อีกทั้งอำนาจนิติบัญญัติประเภทที่สองเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม และการค้า การใช้เงินของส่วนรวม และการควบคุมบริการสาธารณะ จังหวัดมีอำนาจออกกฎหมายประเภทที่หนึ่งเกี่ยวกับภาคส่วนที่ไม่ใหญ่โต กว้างขวางไม่ค่อยสำคัญนัก เช่น การวางผังเมือง สถาบันทางวัฒนธรรม ออกข้อบังคับสำหรับหน่วยงานและบุคลากรของจังหวัด งานช่างและ งานฝีมือ ชื่อสถานที่ต่างๆ (ต้องเข้าใจให้ชัดว่า ชื่อสถานที่เกี่ยวกับ ภูมิทัศน์สองภาษายังมีอยู่ต่อไป) และที่อยู่อาศัย นอกนั้น ภูมิภาคไม่ จำเป็นต้องมอบอำนาจบริหารให้แก่จังหวัด (ซึ่งอาจจะสร้างงานได้) เนื่องจากอิตาลีไม่ใช่สหพันธรัฐ แต่แบ่งเป็นเขต (มณฑล, แคว้น, ภูมิภาค) กฎหมายของภูมิภาคและจังหวัดจะต้องได้รับความเห็นชอบ จากรัฐบาลกลางที่กรุงโรม นอกจากความยุ่งยาก ยืดยาด และเจ้าระเบียบ แล้ว การที่ไม่ได้จำกัดความคำว่า “ผลประโยชน์ของชาติ” และ “หลัก พื้นฐานในการปฏิรูปสังคมและเศรษฐกิจของสาธารณรัฐ” ทำให้รัฐบาล และสำนักงานเตะถ่วงหรือเล่นการเมืองกับสถานะนิติบัญญัติของภูมิภาคและ จังหวัดได้ รัฐบาลสามารถจะโต้แย้งกฎหมายของภูมิภาคหรือจังหวัดต่อ ศาลรัฐธรรมนูญได้ แต่จังหวัดไม่มีสิทธิ์จะโต้แย้งรัฐบาลนอกจากรัฐสภา ของภูมิภาค ซึ่งมีอำนาจโต้แย้ง (รัฐบาล) จะเห็นด้วย

เพื่อการดำเนินงานแบบการปกครองตนเอง ในการเตรียมรูปแบบ ของรัฐบาล บทบัญญัติการปกครองตนเองปี 1948 กำหนดให้มีการแบ่ง อำนาจไปตามส่วนต่างๆ คือ กำหนดให้กระจาย ผู้ดำรงตำแหน่งในรัฐบาล ของภูมิภาค และจังหวัดโบเซน/โบลซาโนจะต้องสะท้อนภาพสัดส่วนทาง เชื้อชาติในทั้งสองสภา หมายความว่า 2 ใน 3 ของสมาชิกภูมิภาคจะเป็น ชาวอิตาเลียนและ 2 ใน 3 ของสมาชิกสภาจังหวัดโบเซน/โบลซาโนจะ

เป็นเยอรมัน คิดแบบสุดโต่งว่าจะไม่มีการออกเสียงข้ามเชื้อชาติ จุดมุ่งหมายก็เพื่อให้โครงร่างการปกครองในทั้งสองหน่วยงานมีผู้สนับสนุนจากทั้งสองชุมชนทางภาษา

นอกจากโครงร่างตามรัฐธรรมนูญแล้ว ด้านอื่นๆ ของการปกครอง โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมและการเงิน ล้วนแต่เป็นที่น่าสนใจอย่างมากแก่ชาวที่โรลได้

บทบัญญัติการปกครองตนเองกำหนดว่าภาษาอิตาเลียนเป็นภาษาราชการของภูมิภาค แต่ชาวที่โรลได้อาจจะใช้ภาษาของตนในชีวิตนอกบ้านได้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับงานบริหารในภูมิภาค และในการประชุมขององค์กรทางการเมืองระดับต่างๆ สำหรับชาวที่โรลได้แล้ว นี่เป็นสิ่งที่ห่างไกลลิบลับจากคำว่า “ใช้ภาษาคู่กัน” ที่สัญญาปารีส เมื่อชาวที่โรลได้อ้างสิทธิว่าภาษาเยอรมันควรเป็นภาษาราชการของที่โรลได้ สภาที่ปรึกษาของรัฐ (ตั้งขึ้นก่อนมีศาลรัฐธรรมนูญ) ได้ปฏิเสธในปี 1952 โดยอ้างว่าหากผู้เจรจาของสัญญา (ปารีส) ตั้งใจจะให้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาราชการ ก็คงจะกล่าวได้ชัดเจนในสัญญาแล้ว เอกสารภาษาเยอรมันและคำแปล อนุญาตให้ใช้ได้ แต่ในกรณีที่เอกสารเป็นสองภาษาฉบับภาษาอิตาเลียนถือเป็นฉบับที่แท้จริง

เกี่ยวกับสัดส่วนในตำแหน่งงานสาธารณะ ฝ่ายอิตาเลียนดีต่อหลักการในงานบริหารของจังหวัดและภูมิภาค แต่ปฏิเสธในระดับรัฐและกิ่งรัฐบาล

ทางการศึกษา บทบัญญัติการปกครองตนเองระบุว่าจะมีการแบ่งการบริหารโรงเรียนของสามกลุ่มภาษา แต่ละฝ่ายจะมีครูใหญ่

ของตนเอง แต่บุคลากรทางการสอนและบริหารนับเป็นส่วนรวมของระบบการศึกษาทั้งชาติของอิตาลี การสอนต้องสอนด้วยภาษาแม่ และภาษาที่สองก็สอนโดยครูที่มีภาษานั้นเป็นภาษาแม่ ในทางตรงข้าม ถ้าเป็นการบังคับให้โรงเรียนเยอรมันต้องสอนภาษาอิตาเลียนซึ่งเป็นภาษาราชการ ก็ไม่เป็นการบังคับที่โรงเรียนอิตาลีจะต้องสอนภาษาเยอรมัน จึงมีชาวอิตาเลียนน้อยคนที่รู้ภาษาเยอรมันและไม่ค่อยมีใครสนใจเรียนมากนักอยู่ในดินแดนของตน ชาวอิตาเลียนรู้สึกว่าจะไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนภาษาเยอรมัน เพราะไม่ใช่ภาษาราชการ ผลก็คือทุกๆ ที่ชาวที่โรลได้ต้องการให้เจ้าหน้าที่รัฐทุกคนรู้สองภาษา แต่มีเจ้าหน้าที่ชาวอิตาเลียนน้อยคนที่พูดภาษาเยอรมันได้ กฎหมายที่ออกในปี 1951 กำหนดแต่เพียงว่าหน่วยงานจะต้องมีคนที่รู้สองภาษาเพื่อที่ชาวที่โรลได้จะติดต่อเจ้าหน้าที่ด้วยภาษาเยอรมัน จึงอยู่กฎหมายให้ฝ่ายบริหารเลือกภาษาเยอรมันสำหรับสอบสรรหาคนเข้าทำงานด้วย หรือแม้กระทั่งให้กันที่ไว้จำนวนหนึ่งสำหรับผู้ที่มีภาษาเยอรมัน จนกระทั่งปี 1959 จึงมีกฎหมายของจังหวัดที่กำหนดให้รับเจ้าหน้าที่ใหม่ที่รู้สองภาษาเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการบริหารระดับจังหวัดเท่านั้น ในปี 1961 กฎหมายจังหวัดระบุเพิ่มไปอีกว่าให้มีเงินเพิ่มแก่เจ้าหน้าที่ชาวอิตาเลียนในหน่วยงานบริหารของรัฐที่รู้ภาษาเยอรมัน

ประการสุดท้าย จังหวัดมีรายได้ของตนเองน้อยมาก รายได้ส่วนใหญ่ได้จากกำไรในสิบของภาษีเงินได้ ภาษีทรัพย์สินและอาคารสถานที่ที่เก็บจากพื้นที่ นี่ก็หมายความว่าโครงการต่างๆ ทางด้านพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่โรลได้ต้องพึ่งพารัฐบาล (กลาง) ตลอด

4. วิกฤตการณ์ในทีโรว์ได้ ปี 1950-1957

วิกฤตการณ์ในเขตปกครองตนเองทีโรว์ได้ เริ่มจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วยุโรปในต้นทศวรรษที่เรียกกันว่า “บอยบินจากถิ่น” ชาวทีโรว์ได้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสร้างสังคมที่ดีกว่า ที่มีความสมดุลเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ไปสู่สังคมที่มีสัดส่วนพอเหมาะคือมีนักบริหารผู้มีอาชีพอิสระนักธุรกิจซึ่งเป็นงานที่มีในเมือง เมื่อทำไม่สำเร็จชาวทีโรว์ได้ก็เสี่ยงทิ้งบ้านเมืองของตนไปหางานทำในประเทศออสเตรเลียหรือเยอรมนี ทำให้กลุ่มอ่อนแอเนื่องจากจำนวนลดลง ส่วนที่ทำงานเป็นหน่วยหลักคือ ฝ่ายจัดหางานที่จะเป็นฝ่ายสร้างงานและจัดสร้างที่อยู่อาศัยรองรับพวกที่อพยพเข้าอยู่ในเมือง รัฐบาลจังหวัดไม่สามารถรับภาระนี้ได้ เสียงเรียกร้องให้แก้ไขกฎหมายปกครองตนเองเพื่อรับสถานการณ์ก็ถูกปฏิเสธ จังหวัดเองก็ไม่มีทุนพอที่จะจัดทำโครงการที่อยู่อาศัยให้เพียงพอได้

วิกฤตการณ์เปลี่ยนจากด้านเศรษฐกิจและสังคมไปเป็นด้านการเมือง นับเป็นครั้งแรกที่เกิดระเบิดขึ้นหลายลูกจากนักเคลื่อนไหวชาวทีโรว์ได้เพื่อเรียกร้องความสนใจจากนานาชาติ

แล้วในปี 1957 รัฐบาลอิตาลีก็ได้ประกาศโครงสร้างที่อยู่อาศัยของรัฐบาลขึ้นในย่านหนึ่งของเมืองโบเซน/โบลซาโน ชาวทีโรว์ได้กล่าวว่าความตั้งใจที่จะกระตุ้นให้ชาวอิตาลีเข้ามาอยู่ในจังหวัดนี้มากขึ้น (ในสามปีต่อมา ความโกรธแค้นก็ประทุขึ้น แม้จะมีอำนาจขั้นต้นเกี่ยวกับที่อยู่อาศัยเมื่อศาลรัฐธรรมนูญตัดสินว่า นี่ไม่ได้หมายความว่าอำนาจของรัฐที่ดำเนินตามวิธีการของตนเพื่อที่จะรักษาผลประโยชน์อันยืนยาวของรัฐจะถูกบั่นทอนลง) ผลก็คือการเดินขบวนครั้งใหญ่ที่

ซิกมุนด์สโกรน ชาวนเมืองโบเซน/โบลซาโน เรียกร้องให้แยกที่โรไลต์
ออกจากเทร์นโต้ ให้ชาวที่โรไลต์ถอนตัวออกจากรัฐบาลของเขต ความ
รุนแรงขยายตัวมากขึ้น และไม่เป็นความลับอะไรที่ว่าจุดมุ่งหมายของ
ผู้ก่อความวุ่นวายนั่นไม่ใช่จะแยกจากเทร์นโต้ แต่แยกออกจากอิตาลี
ต่างหาก

5. ความพยายามของ เอส.วี.พี. และออสเตรีย ที่จะปรับปรุงระบบ ปกครองตนเองให้ดีขึ้นด้วยสันติวิธี ปี 1957-1969

การประท้วงของชาวที่โรไลต์เพื่อให้ปรับปรุงระบบการปกครอง
ตนเองดำเนินไปโดยไม่ระว่าง ออสเตรียซึ่งยังถูกสี่มหาอำนาจยึดครอง
ก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก แต่การยึดครองสิ้นสุดลงในเดือนพฤษภาคม
1995 พร้อมสนธิสัญญาระหว่างประเทศ ทำให้ออสเตรียมีเอกราชสมบูรณ์
สนธิสัญญายืนยันหนักแน่นเรื่องพรมแดนของออสเตรียเหมือนเมื่อวันที่
1 มกราคม 1938 โดยมีมหาอำนาจรับรอง ทำให้แน่ใจได้ว่าในอนาคต
ที่โรไลต์ก็ยังคงอยู่กับอิตาลีต่อไป นอกจากจะมีสถานการณ์เปลี่ยนแปลง
อย่างออกฉุฉุเท่านั้น

ในปี 1958 สมาชิกรัฐสภาพรรค เอส.วี.พี ได้เสนอร่างกฎหมาย
ปกครองตนเองของภูมิภาคที่โรไลต์ต่อรัฐสภาในกรุงโรม แต่ร่างกฎหมาย
ก็ถูกโจมตีจากแทบทุกพรรคการเมืองว่าเป็นการสร้างรัฐซ้อนรัฐ เป็นสิ่ง
ที่ความเป็นอิตาลีถูกคุกคาม เช่นเดียวกันในปี 1959 รัฐบาลออสเตรีย
พยายามหาทางสนับสนุนชาวที่โรไลต์ โดยเฉพาะในสิ่งที่เกี่ยวกับความ
เป็นอิสระของจังหวัดเท่านั้น ให้มีความเท่าเทียมกันระหว่างภาษาเยอรมัน
และอิตาลี และสัดส่วนทางเชื้อชาติในหน่วยงานสาธารณะทุกแห่งด้วย

แต่ก็ถูกปฏิเสธด้วยข้ออ้างว่าการปฏิบัติตามข้อตกลงปารีสเป็นเรื่องของอิตาลีเท่านั้น

เมื่อทัศนะของรัฐบาลอิตาลีเป็นอย่างนี้ ทางเลือกก็มีทางเดียวคือนำปัญหาที่โรลได้เข้าสู่ที่ประชุมนานาชาติ ดังนั้นในปี 1960 ออสเตรียจึงได้เสนอเรื่องความขัดแย้งกับอิตาลีกรณีที่โรลได้ต่อสหประชาชาติ มติที่ 1497 (15) แนะนำให้ทั้งสองฝ่ายที่เกี่ยวข้องเจรจากันใหม่ โดยมีเจตนารมณ์ที่จะหาทางออกสำหรับความเห็นที่แตกต่างกันทุกกรณีในเรื่องการปฏิบัติตามข้อตกลงปารีส และนี่เป็นการยุติความคิดที่ว่า การปกครองตนเองเป็นเรื่องภายในของอิตาลีเท่านั้น

ผลจากมตินี้ จึงมีการเจรจาอย่างเคร่งเครียดจริงจังต่อมาเป็นเวลาเก้าปี การเจรจานี้ไม่ใช่มีแต่ผู้แทนของออสเตรียกับอิตาลีเท่านั้น แต่มีผู้แทนของ เอส.วี.พี. ด้วย เพราะตั้งแต่การเลือกตั้งในภูมิภาค (เขต) ครั้งแรกเป็นต้นมา พรรคนี้ได้ที่นั่งข้างมากในสภาของโบเซน/โบลซาโนอย่างท่วมท้นในที่สุด ปลายปี 1963 รัฐบาลอิตาลีและออสเตรียได้ตกลงรับ “กล่องมติ” มาตราการ 137 ข้อ ซึ่งส่วนมากเป็นการทบทวนบทบัญญัติการปกครองตนเองของปี 1948 เพื่อประโยชน์แก่ชาวที่โรลได้และชาวละติน พร้อมทั้งมีปฏิทินปฏิบัติการ 18 ขั้นตอน ในการปรับใช้ “กล่องมติ” นี้ วัตถุประสงค์เพื่อว่าเมื่อได้ปฏิบัติตามมติครบถ้วนแล้ว ออสเตรียก็จะประกาศเป็นทางการว่า ข้อพิพาทเกี่ยวกับการปฏิบัติตามสัญญาปารีสได้สิ้นสุดลง แล้วกล่องมติต้องได้รับการสนับสนุนจากพรรค เอส.วี.พี. ด้วย ซึ่งพรรคก็มีมติรับรองในการประชุมวิสามัญของพรรคที่เมืองเมอร์โน/เมอรานโน เมื่อเดือนพฤศจิกายน 1969

● เขตปกครองตนเองที่โรไลได้ในปัจจุบัน ●

(ตามกฎหมายปกครองตนเอง ฉบับแก้ไขปี 1972 และ 2001
และเพิ่มเติมฉบับ 1972 รับรองระหว่างนั้น)

1. ชื่อใหม่ และอำนาจของที่โรไลได้

กฎหมายปกครองตนเองที่ประกาศใช้ในปี 1972 ได้ให้สิ่งที่ชาวที่โรไลได้เรียกร้องตลอดมา แม้จะไม่ได้ทั้งหมดก็เกือบทั้งหมด ไม่ได้รับการแบ่งภูมิภาคและยกระดับจังหวัดโบเซน/โบลซาโนขึ้นเป็นภูมิภาค และไม่ได้สิ้นสุดระบบการออกกฎหมายของจังหวัด จะต้องได้รับความเห็นชอบและความร่วมมือจากกรุงโรมผ่านมาตรการการบริหาร สิ่งนี้จะได้มาในปี 2001 พร้อมปฏิรูปรัฐธรรมนูญ และกฎหมายปกครองตนเองฉบับที่สาม

แต่ก่อนอื่น ชาวที่โรไลได้ได้รับสิ่งสำคัญทางจิตวิทยาสองสิ่งคือ หนึ่ง แสดงถึงความเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญในทัศนะของรัฐบาลอิตาลีต่อชนกลุ่มน้อย ในอารัมภบทของรัฐธรรมนูญได้กำหนดขอบเขตที่ภูมิภาคหรือโดยอนุโลมจังหวัดจะมีอำนาจออกกฎหมายประเภทหนึ่งได้ นั่นคือต้องเคารพต่อรัฐธรรมนูญและหลักกฎหมายของรัฐ ข้อตกลงของนานาชาติและผลประโยชน์ของชาติ ข้อหลังนี้ได้ขยายความที่ส่งความหมายว่าการคุ้มครองภาษาท้องถิ่นของชนกลุ่มน้อยก็เป็นผลประโยชน์ของชาติด้วย เรื่องอื่นก็คือหลังจาก 50 ปีชื่อมาตุภูมิของเขาก็จะเปลี่ยนเรียกเป็นทางการว่า “ที่โรไลได้”

ประการที่สอง ถ้าภูมิภาคยังถืออำนาจในการออกกฎหมายประเภทที่หนึ่งอยู่ รายได้จากภาคเศรษฐกิจและสังคมที่สำคัญแทบทั้งหมดจะโอน

ไปให้จังหวัด เช่น การเกษตรและป่าไม้ การท่องเที่ยวและธุรกิจโรงแรม การคุ้มครองรักษาภูมิทัศน์ การสาธารณสุขและสวัสดิการ การคมนาคม และการขนส่ง ผลประโยชน์ของจังหวัด การเหมืองแร่ การอนุบาลประมง วัย อาคารสถานที่และสวัสดิการโรงเรียน การก่อสร้างการแลกเปลี่ยน ลูกจ้างแรงงาน และการฝึกอาชีพ

จังหวัดยังได้รับอำนาจออกกฎหมายประเภทที่สองอีกด้วย เช่น เกี่ยวกับการเรียนการสอนโรงเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษา การค้าและการพาณิชย์ การส่งเสริมผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม การอนามัย และสุขภาพ การกีฬาและสันทนาการ ยิ่งกว่านั้นหน่วยงานที่บริหารงาน ประเภทใหม่เหล่านี้ก็ให้โอนไปด้วย และกำหนดได้ชัดเจนว่า งานในภาคส่วนต่างๆ ที่ภูมิภาคและจังหวัดมีอำนาจออกกฎหมาย อำนาจบริหารซึ่งแต่ก่อนเป็นของรัฐก็ให้เป็นอำนาจของภูมิภาคและจังหวัดด้วย ที่น่าสนใจคือ จังหวัดสามารถจัดการทำข้อตกลงให้ชาวทีโรไลได้รับการรักษาพยาบาลในคลินิกหรือโรงพยาบาลในออสเตรเลียได้ และสามารถให้การรับรองคุณสมบัติทางพยาบาลและการแพทย์ที่ชาวทีโรไลได้ได้รับจากประเทศที่พูดภาษาเยอรมันได้ด้วย

2. องค์การของการปกครองในทีโรไลได้

(ก) สภา

การเลือกตั้งสภาของทีโรไลได้เป็นส่วนหนึ่งของการเลือกตั้งสภาภูมิภาคเทิร์นดิโน-ทีโรไลได้ ในการเลือกตั้งสภาภูมิภาคจะแบ่งออกเป็นเขตเลือกตั้ง คือเขตเทิร์นดิโนและเขตทีโรไลได้ ผู้ได้รับการเลือกในเขตจะได้เป็นสมาชิกสภาจังหวัดโดยอัตโนมัติ สมาชิกสภาภูมิภาคมีจำนวน 70

คน จากเทิร์นไต์และทีโรไลต์เขตละ 35 คน มาตั้งแต่ปี 1983

สมาชิกสภาจะเลือกโดยผู้แทนตาม (ระบบ) สัดส่วนโดยวิธีลงคะแนนลับ ผู้มีสิทธิ์ออกเสียงลงคะแนนทั้งทางตรงและทางอ้อมจะต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไปและเป็นผู้อยู่อาศัยในเขตภูมิภาคนี้ติดต่อกันไม่น้อยกว่า 4 ปี

สภามีวาระ 5 ปี ไม่มีการยุบสภาก่อนหมดวาระ สมาชิกจะต้องให้สัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อสาธารณรัฐอิตาลี และสาบานตนว่าจะปฏิบัติงานเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของรัฐและจังหวัดโดยไม่แบ่งแยกกัน สภาอาจจะถูกยุบได้หากทำผิดรัฐธรรมนูญ ใช้อำนาจข้ามขั้นตอนอย่างร้ายแรงก่อให้เกิดอันตรายต่อความมั่นคงของชาติ หรือไม่สามารที่จะปฏิบัติหน้าที่ได้

สภามีกรรมการ 4 คณะ กรรมการสืบหาข้อเท็จจริง และ คณะกรรมการวิสามัญ ทุกคณะจะต้องประกอบด้วยสมาชิกที่สะท้อนสัดส่วนทางเชื้อชาติของสมาชิกสภา และหากเป็นไปได้ก็ให้สะท้อนผู้แทนพรรคการเมืองด้วย และในสภาใช้ได้ทั้งภาษาอิตาลีและภาษาเยอรมัน

(ข) ฝ่ายบริหาร (คณะผู้บริหาร, รัฐบาล)

ตั้งแต่ก่อนปี 1972 ฝ่ายบริหารของทีโรไลต์จะต้องประกอบด้วยบุคคลที่สะท้อนสัดส่วนทางเชื้อชาติของสภา หมายความว่าเสียงส่วนใหญ่ในสภาเท่านั้นยังไม่พอที่จะตั้งคณะผู้บริหาร ถ้าเสียงส่วนใหญ่นั้นมาจากกลุ่มภาษาเดียว จึงเป็นการบังคับจะต้องมีรัฐบาลผสม

คณะผู้บริหารเสนอออกกฎหมายของจังหวัด และกำกับกับการดำเนินงานของฝ่ายต่างๆ ในความรับผิดชอบของจังหวัด จัดการการทรัพย์สินของจังหวัด และกำกับดูแลการบริหารของเทศบาล 116 แห่ง รวมทั้งหน่วยงานขององค์กรอื่นอีกหลายแห่ง ทั้งเป็นผู้เสนอของบประมาณด้วย

(ค) ประธานาธิบดี (ของภูมิภาค)

ประธานาธิบดีเป็นทั้งหัวหน้าคณะผู้บริหารและประธานของจังหวัด (ภูมิภาค) เป็นตัวแทนทั้งฝ่ายกฎหมายและฝ่ายการเมืองของจังหวัด (ภูมิภาค) ทำบันทึกและประกาศกฎหมายต่างๆ ของจังหวัด เป็นผู้เลือกรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบงานฝ่ายต่างๆ ในปัจจุบันมีรองประธานาธิบดีสองคนเป็นผู้ช่วยมาจากแต่ละกลุ่มภาษา เมื่อตนไม่อยู่ประธานาธิบดีจะแต่งตั้งให้รองคนไหนปฏิบัติงานแทนได้ แต่จากการแก้ไขรัฐธรรมนูญ (ดูข้อ ง(3)) เรื่องนี้เปลี่ยนเป็นสามกลุ่มภาษา

การแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี 2001

(1) การยอมรับรูปแบบการปกครองตนเองของทีโรไลต์ที่นานาชาติรับรอง

รูปแบบการปกครองตนเองของทีโรไลต์ที่นานาชาติรับรองได้เป็นที่ยอมรับอย่างชัดเจนในมาตรา 2 ของกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขหมายความว่า ฐานะการปกครองตนเองของทีโรไลต์จะทำให้ลดถอยลงหรือทำให้เกิดปัญหาไม่ได้อีกแล้ว

(2) การได้อำนาจนิติบัญญัติของตนในระดับจังหวัดและอำนาจที่เพิ่มขึ้น

กฎหมายที่ผ่านสภาของทีโรไลต์ ต่อไปนี้จะไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากกรุงโรมอีกแล้ว ในอนาคต ทั้งสองจังหวัดคือเทรินโต้และโบเซน/โบลซาโน สามารถเลือกรูปแบบของรัฐบาลและระบบการเลือกตั้งของตนเองได้

(3) มาตรการที่จะเป็นผลดีต่อประชากรชาวละติน

เนื่องจากชาวละตินมีเพียงร้อยละ 4 ของพลเมืองของทีโรไลต์

ตามระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติ ในทางปฏิบัติย่อมเป็นไปได้ที่ชนกลุ่มนี้จะได้ดำรงตำแหน่งสูงสุดทางการเมือง จากการจัดการแก้ไข (กฎหมาย) ใหม่ ชาวละตินอาจจะเป็นประธานสภาหรือรองประธานาธิบดีของที่โรล-ไตได้ ยิ่งกว่านั้น ในการแก้ไขต่อไปยังมีความตั้งใจจะให้ชาวละตินมีผู้แทนในรัฐบาลที่โรลไต และให้มีเขตเลือกตั้งของตนในจังหวัดเทรินิตี้ด้วย

3. มาตรการที่เป็นประโยชน์ต่อชนกลุ่มน้อยทางภาษา

ประการแรก ชาวที่โรลไตได้รับสิทธิว่าระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติจะต้องประยุกต์ใช้ในทุกหน่วยงานสาธารณะ คือของรัฐบาล กึ่งรัฐบาล และระดับจังหวัด ยกเว้นหน่วยงานกระทรวงกลาโหม และตำรวจประเภทต่างๆ ประมาณร้อยละ 90 ของการจ้างงานของรัฐ สิทธิเหล่านี้จะมีตั้งแต่ปี 2002 เป็นต้นไป และใช้ได้ในทุกระดับตำแหน่งในหน่วยงานนั้นๆ จะต้องใช้เวลาประมาณ 30 ปีจึงจะลดสัดส่วนที่สูงมากของเจ้าหน้าที่ชาวอิตาเลียนลงโดยไม่ต้องใช้การปลดออก เรื่องนี้มีนัยสำคัญอย่างมหาศาล เพราะเมื่อถ่ายโอนอำนาจนิติบัญญัติไปให้จังหวัด ก็ต้องโอนเจ้าหน้าที่บริหารจำนวนมากไปด้วย กำลังเจ้าหน้าที่บริหารงานสาธารณะในที่โรล-ไตจึงก้าวกระโดดเพิ่มขึ้นถึง 7 เท่า จากประมาณ 5,000 คน ภายใต้ระบบปกครองตนเองตามกฎหมายปี 1948 เป็นเกือบ 35,000 คน ภายใต้ระบบ “กล่องมติ”

ยิ่งกว่านั้น ทุกคนที่ทำงานในหน่วยงานบริหารสาธารณะจะต้องรู้สองภาษา จะต้องมีการสอบความรู้ทางภาษาเพื่อรับใบรับรอง เพื่อสมัครเข้าทำงานได้ เพื่อขยับตำแหน่งสูงขึ้น หรือเพื่อย้ายไปทำงานใน

หน่วยงานอื่นในจังหวัด ต้องสอบความรู้ทุกระดับ ตั้งแต่คนขับรถหรือ
ภารโรงไปจนถึงผู้อำนวยการหรือหัวหน้างาน ยิ่งระดับสูง การสอบก็ยิ่ง
ยากขึ้น ในปี 1994 ระบบนี้ได้ขยายออกไปให้สถาบันอื่นๆ ที่ทำงานบริการ
สาธารณะ เช่น ธนาคารสามารถกำหนดความรู้สองภาษาเป็นเงื่อนไขใน
การรับเข้าทำงานได้ด้วย ตั้งแต่ปี 1999 เป็นต้นมา การสอบความรู้สอง
ภาษาจัดสอบในรูปแบบใหม่ทั้งวิธีการและเนื้อหา

ประการที่สอง เกี่ยวกับฐานะของภาษาเยอรมัน กฎหมายปกครอง
ตนเองฉบับแก้ไขใช้คำกลับกันกับในสัญญาปารีส นั่นคือในภูมิภาคนี้
ภาษาเยอรมันใช้เท่าเทียมกับภาษาอิตาเลียน ซึ่งเป็นภาษาราชการของรัฐ
หมายความว่าตั้งแต่ต่อไป ภาษาเยอรมันถือว่าเป็นภาษาราชการของท้องถิ่น
แม้ว่าจะถือเหมือนเดิมว่าถ้ามีเอกสารเป็นสองภาษา ก็ให้ถือว่าฉบับภาษา
อิตาเลียนเป็นต้นฉบับที่ถูกต้อง

อย่างไรก็ตามจนกระทั่งเดือนพฤษภาคม 1989 ทางตำรวจและ
กระบวนการดำเนินคดีในศาลจึงยอมรับการใช้ภาษาคู่กันได้ แม้กระนั้นก็ยัง
ต้องใช้เวลาอีก 4 ปีจึงใช้ได้ผลจริง ตามกฎหมายปกครองตนเองปี 1948 ชาว
ที่โรลได้ที่พูดภาษาเยอรมันหรือละตินสามารถใช้ภาษาของตนในศาลได้
แต่การดำเนินคดีก็ยังใช้ภาษาอิตาเลียนเป็นส่วนใหญ่ โดยมีล่ามแปล
ให้ ตามมาตราที่นำมาใช้ในปี 1988 กระบวนการดำเนินคดีอาจจะใช้
หนึ่งหรือสองภาษาก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคู่กรณี แต่ผู้พิพากษา ทนายความ
และตำรวจไม่สามารถจะเรียนรู้สองภาษาได้ทันที (ในต้นทศวรรษที่
80 มีตำรวจที่เป็นชาวที่โรลได้ประมาณร้อยละ 6 เท่านั้น และตำรวจ
อิตาลีที่รู้ภาษาเยอรมันก็มีเพียงร้อยละ 15) จึงต้องใช้เวลาในการ
สร้างล่ามมืออาชีพสำหรับศาล รับตำรวจที่สามารถพูดภาษาเยอรมัน

ให้มากขึ้น และให้เรียนภาษาเยอรมันเพื่อรับประกาศนียบัตรความรู้สองภาษา ในปัจจุบันผู้พิพากษาทั้งอาชีพและแต่งตั้งต้องรู้สองภาษา สมาชิกคณะลูกขุนจะต้องมีประกาศนียบัตรความรู้สองภาษา ยกเว้นคดีที่เกี่ยวข้องกับตำรวจกึ่งทหารจึงใช้ภาษาอิตาเลียนอย่างเดียว การจับกุมและสอบสวนผู้ต้องสงสัยในคดีอาญาต้องใช้ภาษาแม่ของผู้ถูกกล่าวหา ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่ยอมบอก ก็ให้ใช้ภาษาที่คิดว่าเป็นภาษาแม่ พยานให้การเป็นภาษาแม่ คำถามคำตอบถ้าจำเป็นก็ต้องแปล คดีที่ดำเนินการเป็นสองภาษาด้วยการต้องแถลงเปิดคดีทั้งสองภาษา ผู้พิพากษาก็อ่านคำพิพากษาทั้งสองภาษา ในคดีแห่งชาวที่โรลได้ที่พูดภาษาเยอรมัน อาจใช้ภาษาเยอรมันในการดำเนินคดีนอกเขตเทร์นติโน/ที่โรลได้ได้ ชาวละตินสามารถใช้ภาษาละตินในศาลได้ทั้งพูดและเขียนหรือจะเลือกใช้ภาษาเยอรมันหรือภาษาอิตาเลียนได้ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญา ไม่เป็นการบังคับว่าตำรวจต้องรู้ภาษาละติน แม้ว่าจะทำงานอยู่ในเขตชาวละตินก็ตาม ไม่ว่าคดีใดที่เกี่ยวข้องกับศาลสูงระดับสามและคณะที่ปรึกษากิจการบ้านเมืองจะใช้ภาษาอิตาเลียนอย่างเดียวเท่านั้น ที่น่าสนใจก็คือ ตามมติศาลยุติธรรมของยุโรป ชาวเยอรมันและชาวออสเตรียที่เป็นจำเลยในที่โรลได้จะดำเนินคดีด้วยภาษาเยอรมันก็ได้

แม้จะมีกฎอยู่ว่าระเบียบการบริหารหรือเอกสารจะเขียนเป็นภาษาเยอรมันหรืออิตาเลียนก็ได้ ขึ้นอยู่กับผู้รับ แต่บางกรณีก็ต้องเป็นสองภาษาเมื่อให้สาธารณชนทราบ (เช่น ประกาศการประกวดราคาหรือการแข่งขัน) หรือแม้จะเกี่ยวกับปัจเจกชน แต่เมื่อใช้กับสาธารณชน (เช่น บัตรประจำตัว) การพิมพ์กฎระเบียบเหล่านี้ทั้งภาษาอิตาเลียนและภาษาเยอรมันจะต้องใช้ขนาดเดียวกัน

ประการที่สาม เกี่ยวกับโรงเรียน ต้องตั้งกรรมการอิสระของโรงเรียนสามคณะภายใต้การควบคุมของจังหวัด แต่ละคณะมีอำนาจในการบริหารโรงเรียนในกลุ่มภาษาของตน แม้บุคลากรทางการสอนจะยังเป็นของรัฐอยู่จังหวัดก็จะเป็นผู้บริหาร จังหวัดยังควบคุมบุคลากรที่ไม่ใช่ผู้สอนและระดับประถมวัยด้วย โรงเรียนชาวละตินนั้นมีวิธีการจัดการพิเศษ ในระดับประถมวัยจะสอนเป็นภาษาละติน แต่ในระดับประถมวัยและมัธยมจะสอนตามหลัก “คู่ขนาน” คือจำนวนชั่วโมงที่สอนเป็นภาษาเยอรมันและภาษาอิตาเลียนเท่ากัน ภาษาละตินจะเป็นภาษาช่วย ตั้งแต่ปี 1988 ภาษาละตินได้ใช้สอนวิชาภูมิศาสตร์ในโรงเรียนระดับมัธยมต้น

ประการที่สี่ กฎหมายปกครองตนเองปี 1948 กำหนดแต่เพียงว่ารัฐบาลแห่งชาติมีอำนาจทบทวนกฎหมายของจังหวัดได้ ในกรณีที่เป็นเรื่องนอกเหนืออำนาจของจังหวัด หรือขัดแย้งกับผลประโยชน์ของรัฐในภูมิภาคนั้นหรือที่อื่น ในฉบับแก้ไขใหม่ ถ้าเห็นว่ากฎหมาย (ของจังหวัด) เป็นการไม่ยุติธรรมต่อสิทธิเท่าเทียมกันของพลเมืองในสังคมต่างภาษากัน หรือต่ออัตลักษณ์ทางเชื้อชาติหรือทางวัฒนธรรมเสี่ยงส่วนใหญ่ของสมาชิกของกลุ่มภาษาหนึ่งอาจจะขอให้มีการลงคะแนนแยกกันก็ได้ หากคำขอถูกปฏิเสธ หรือกฎหมายได้รับการรับรอง แม้จะมีเสียงไม่เห็นด้วยถึงสองในสามของกลุ่มภาษานั้น เสียงส่วนใหญ่ของกลุ่มที่คัดค้านสามารถอุทธรณ์ไปยังศาลรัฐธรรมนูญ แต่กฎหมายนั้นก็ยังมีผลบังคับอยู่จนกว่าศาล (รัฐธรรมนูญ) จะตัดสินเป็นอย่างอื่น วิธีนี้เป็นการยืนยันการตัดสินใจแบบประชาธิปไตยติดกับที่อื่น ซึ่งถ้าเสียงส่วนใหญ่ของกลุ่มภาษาหนึ่งไม่เห็นด้วยก็คือเป็นการคัดค้านทันที

ประการที่ห้า เกี่ยวกับงบประมาณของภูมิภาคและจังหวัด ใน

กฎหมายปกครองตนเองปี 1948 ถ้าบประมาณต้องได้รับเสียงเห็นด้วยจากสมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มทั้งสองกลุ่ม แต่ยังไม่ได้รับเสียงดังกล่าวก็ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้อนุมัติ ในฉบับแก้ไขปี 1972 เสียงส่วนใหญ่ของกลุ่มภาษาหนึ่งอาจจะขอให้ลงมติเป็นส่วนๆ โดยกลุ่มภาษาใหญ่ก็ได้ ส่วนที่ไม่ได้รับการรับรองจากเสียงส่วนใหญ่ของทั้งสองกลุ่ม อาจจะส่งไปให้คณะกรรมการร่วมที่มีผู้แทนเท่ากันพิจารณา และต้องการเสียงส่วนใหญ่แบบธรรมดาตัดสิน ถ้าหาเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้ ร่างงบประมาณก็ต้องส่งให้ศาลปกครองภูมิภาคแผนกโบเซน/โบลซาโนเป็นผู้ตัดสินชี้ขาด

ประการที่หก กฎหมายของรัฐจังหวัดสามารถโต้แย้งได้โดยตรงโดยไม่ต้องดำเนินการผ่านภูมิภาค

ประการที่เจ็ด พลเมืองที่อยู่อาศัยอยู่ในภูมิภาคอย่างน้อย 2 ปีมีสิทธิจะได้รับการจ้างงานในหน่วยงานสาธารณะในเขตจังหวัดก่อน (สำหรับคนนอกจังหวัด)

4. การเงินการคลัง

การมีเงินมากมายไม่ได้หมายความว่ามีความเป็นอิสระเสรีในทางการเงินการคลัง ความเป็นอิสระเสรีในทางการเงินการคลังหมายถึงว่าจะมีอิสระเสรีในการตัดสินใจใช้เงินแค่ไหน ภายใต้กฎหมายปกครองตนเองฉบับเก่า ที่โรลได้ต้องพึ่งพาการเงินจากรัฐและภูมิภาคแทบทั้งหมด นอกเหนือจาก 9 ใน 10 ของรายได้จากภาษีเงินได้และภาษีโรงเรือน (อาคาร) ที่เก็บได้ในเขต (จังหวัด) จังหวัดจะจัดเก็บภาษีเองก็ไม่ได้ แต่ภายใต้กฎหมายใหม่ และการปฏิรูปการทำงานงบประมาณ สถานการณ์

ดังกล่าวดีขึ้นเป็นอย่างมาก กล่าวคือ ประการที่หนึ่ง ที่โรลได้ได้รับประโยชน์จากรายได้ตายตัว ซึ่งเป็นจำนวนประมาณร้อยละ 85 ของงบดำเนินการ รายได้เหล่านี้มาจาก 9 ใน 10 จากภาษีทางตรง ประกอบด้วย ภาษีเงินได้ในท้องถิ่น ซึ่งเก็บจากในพื้นที่ของจังหวัด (ยกเว้นภาษีบาง อย่างเช่นภาษีจ่านองที่สงวนไว้เป็นของภูมิภาค) รวมทั้งภาษีค่าใช้ไฟฟ้า ทั้งหมด ค่าจดทะเบียน ตราสิน และอากรแสตมป์ ค่าใบอนุญาตของรัฐ ภาษีการใช้ถนน ภาษีบุหรี่ ทั้งหมดถึง 7 ใน 10 ของภาษีมูลค่าเพิ่มจากสินค้าที่ผลิตในพื้นที่ และส่วนหนึ่งของภาษีมูลค่าเพิ่มจากภาษีสินค้านำเข้าจากต่างประเทศ

ประการที่สอง รายจ่ายที่เหลืออีกร้อยละ 15 ที่เรียกว่ารายจ่ายแปรผัน ก็จะได้จากภาษีของรัฐ ซึ่งเป็นข้อตกลงรายปีระหว่างนายกรัฐมนตรีของที่โรลได้กับรัฐบาลอิตาลี รัฐบาลของจังหวัดมีอิสระที่จะใช้จ่ายเงินจากงบคงที่และงบแปรผันได้อย่างอิสระ ภายใต้กฎหมายปี 1996 ยังมีข้อตกลงเพิ่มเติมว่ารายได้จากภาษีชนิดใหม่หรือจากการเพิ่มอัตราภาษีจะเป็นของรัฐโดยอัตโนมัติเพื่อใช้จ่ายในรายการใหม่ๆ เป็นการเฉพาะ รวมทั้งค่าใช้จ่ายในกรณีภัยร้ายแรงจากธรรมชาติอีกด้วย นอกจากนี้รายได้จากภาษีต่างๆ แล้ว จังหวัดยังได้รับเงินจากกองทุนต่างๆ ที่รัฐบาลจัดให้ตามภาคต่างๆ ของประเทศ

ประการที่สาม จังหวัดได้รับเงินกองทุนเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมและกองทุนอื่นๆ เพื่อดำเนินงานตามอำนาจที่รัฐมอบหมายให้ทำ รวมทั้งในส่วนที่อยู่ในงบแปรผันคือประมาณร้อยละ 1.61 ของงบรายจ่ายทั่วไปของรัฐเพื่อทำงานที่จังหวัดมีความเชี่ยวชาญ (คำนวณจากจำนวนพลเมืองและเนื้อที่เป็นร้อยละของประเทศได้ 0.76 และ 2.46 ตามลำดับ แล้ว

หารด้วยสอง) นอกจากนี้จังหวัดยังมีสิทธิ์รับทุนอุดหนุนโดยอัตโนมัติเพื่อยกระดับการบริการสุขภาพให้ถึงระดับเฉลี่ยทั่วประเทศ ทั้งยังมีสิทธิ์รับส่วนแบ่งทุนเพื่อโครงการพิเศษที่รัฐตั้งขึ้นเพื่อภูมิภาคนี้ ทุนนี้ไม่ได้โดยอัตโนมัติ ต้องสมัครจึงจะมีสิทธิ์

5. ความขัดแย้งที่เกิดจากการดำเนินการของเขตปกครองตนเอง

1) การบังคับให้ต้องแจ้งภาษาเดิม

การที่จะให้ระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติทำงานได้ผลในการจ้างงานของเกือบทุกหน่วยงาน พลเมืองทุกคนที่อาศัยอยู่ในเขตจังหวัดจะต้องแจ้งเชื้อชาติของตนว่าเป็นกลุ่มใด โดยปกติชื่อในการสำรวจสำมะโนประชากรทุกๆ 10 ปี พ่อแม่จะเป็นผู้แจ้งแทนลูกที่อายุยังไม่ถึง 14 ปี หลักฐานนี้จะเปลี่ยนแปลงไม่ได้จนกว่าถึงการสำรวจครั้งต่อไป การแจ้งกลุ่มเชื้อชาติมีผลกว้างไกลกว่าเรื่องการทำงาน เพราะต้องไปถึงว่าเด็กจะเข้าเรียนที่ไหน มีผลต่อผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพราะกระทบต่อการแบ่งอำนาจไปตามสถาบันการเมือง มีผลต่อการกระจายที่พักออาศัย มีผู้เห็นว่าการให้แจ้งกลุ่มเชื้อชาติเป็นการละเมิดมาตรา 3 ของรัฐธรรมนูญของอิตาลี ที่ให้สิทธิเท่าเทียมกันแก่พลเมืองโดยไม่คำนึงถึงเพศ เชื้อชาติ ภาษา ศาสนา และความเชื่อทางการเมือง เมื่อปี 1984 กรรมการที่ปรึกษากิจการบ้านเมืองประกาศว่า กฎหมายที่กำหนดให้แจ้งเชื้อชาตินั้นผิดกฎหมาย เพราะไม่เปิดโอกาสให้เลือก “ภาษาอื่น” หรือ “ภาษาผสม” มีการประนีประนอมเพื่อให้ปัญหายุติก่อนการสำมะโนประชากรในปี 1991 ทางออกก็คือ เอกสารที่แจ้งกลุ่มเชื้อชาติให้ทำ 3 ฉบับ ฉบับหนึ่งเพื่อรักษาระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติ ฉบับที่สองสำหรับแฟ้ม

ส่วนตัวของผู้แจ้ง และฉบับที่สามเพื่อเก็บสถิติ ชาวที่โรลได้ที่ไม่เป็นสมาชิกสามกลุ่มภาษา ก็ให้เลือกช่องที่ตนประสงค์จะเป็นกลุ่มใด ฉบับแรกศาลท้องถิ่นเก็บไว้เป็นการรักษาสถิติตามระบบ ฉบับที่สามที่แสดงเฉพาะสามกลุ่มภาษาก็ส่งยังสำนักงานสถิติของจังหวัด

2) หน่วยงานสาธารณะไม่สามารถบรรจุคนได้ตามโควตาของกลุ่มภาษา

ปัญหาที่สองเกี่ยวกับว่าจะเกิดปัญหาอะไร ถ้าหน่วยงานสาธารณะไม่สามารถจะบรรจุคนได้เต็มตามโควตาของกลุ่มภาษา ไม่ว่าด้วยเหตุใดแทนที่จะปล่อยให้ตำแหน่งว่างไว้จนเป็นผลเสียต่องาน ในปี 1997 จึงมีมาตรการให้ผู้สิทธิในกลุ่มอื่นเข้าแทนตามสิทธิก่อนหลังภายในกรอบของตำแหน่งที่สงวนไว้รวมทุกกลุ่ม ในกรณีที่ต้องใช้งานอย่างรีบด่วนอาจจะขยายได้อีกร้อยละ 30 ของตำแหน่งว่าง

3) การโอนกิจการให้เอกชนดำเนินการ

ในทศวรรษที่ 80 หน่วยงานของรัฐหลายแห่ง โดยเฉพาะการรถไฟและไปรษณีย์ได้โอนให้เอกชนดำเนินการ แล้วระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติและความรู้ด้านภาษาที่ผูกติดอยู่กับระบบจะมีผลบังคับต่อไปอีกหรือไม่ มาตรการทางการบริหารที่ออกในปี 1997 ยืนยันว่ามีอย่างไรก็ตาม ในกรณีรีบด่วนให้ยืดหยุ่นได้ถึงร้อยละ 50 ของตำแหน่งที่ว่าง

4) การสอบความรู้ด้านภาษาเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งในหน่วยงานของรัฐ (สาธารณะ)

ในระบบความรู้สองภาษาสำหรับหน่วยงานสาธารณะ กำหนดให้มีประกาศนียบัตรที่จังหวัดออกให้เป็นการเฉพาะ เพื่อเข้าทำงานหรือเลื่อนตำแหน่ง ประกาศนียบัตรนี้ได้จากการสอบที่จัดขึ้นปีละ 4 ครั้ง ระหว่างสอบ

ข้อเขียนกับสัมภาษณ์ห่างกัน 30 วัน จัดขึ้นที่ศูนย์การสอบแห่งชาติใน
จังหวัด ในปี 1998 มีผู้ฟ้องต่อศาลยุติธรรมของยุโรปว่าวิธีการนี้ขัดต่อ
หลักเสรีภาพในการเลือกที่อยู่ของพลเมืองของสหภาพยุโรปที่ประสงค์
จะทำงานในสถาบันที่ต้องการผู้รู้สองภาษาในทีโรลได้ เพราะเป็นการ
ยุ่งยากและแพงสำหรับผู้ที่ต้องทำงานและเดินทางไปสอบ 2 ครั้ง ทั้ง
ยังไม่สมเหตุผลที่จะยอมรับความรู้ด้านภาษาจากประกาศนียบัตรของ
หน่วยงานในจังหวัดนี้แต่เพียงแห่งเดียว ศาลรับฟัง ในปัจจุบันระยะ
ระหว่างการสอบยืดเป็นตลอด 1 ปีแทนที่จะเป็นเพียง 1 เดือน

5) การแยกกลุ่มภาษาในการศึกษา ไม่เหมือนเรื่องการแจ้ง
กลุ่มภาษาในการทำสำมะโนประชากรและระบบสัดส่วนทางเชื้อชาติ
เพื่อการจ้างงาน ความคิดและการดำเนินการแยกระบบโรงเรียนและ
สอนสองภาษา แต่ชาวทีโรลได้ปฏิเสธอย่างแข็งขัน เขาถือว่าภาษา
เป็นตัวหลักที่แสดงอัตลักษณ์ ความมีตัวตนของพวกเขาเป็นสิ่งสำคัญ
ยิ่ง เด็กๆ จึงต้องได้รับการศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมวัย จนถึง
มัธยมศึกษาด้วยภาษาแม่ ความเห็นทางครุศาสตร์ (วิชาครู) เห็น
ว่าการเรียนด้วยสองภาษามีแต่ทำให้เด็กไม่ถนัดสักภาษาเดียวเหมือน
นั่งคร่อมเก้าอี้ แต่การเรียนรวมก็เสี่ยงต่อการปนเปื้อนทางภาษา ที่
ต้องค้นหาตัวเองหลังจากการทำลายล้างของลัทธิฟาสซิสต์ที่ทำให้
อัตลักษณ์ของกลุ่มอ่อนแอลง เปิดช่องให้เกิดการกลืนชาติขึ้นอีก ชาว
ทีโรลได้ไม่ต้องการ หรือจำเป็นจะมีสังคมครั้งๆ กลางๆ “ครึ่งสปาเก็ตตี้
ครึ่งคเนอเดล”

ภายใต้ระบอบการปกครองตนเอง พ่อแม่มีสิทธิ์ที่จะเลือกให้ลูก
เข้าเรียนโรงเรียนได้ตามแบบข้อตกลงนานาชาติกรณีลี้ภัยหนีระหว่าง

เยอรมันกับโปแลนด์เมื่อปี 1922 ซึ่งเจ้าหน้าที่จะตีความหรือคัดค้านไม่ได้ แต่เพื่อป้องกันไม่ให้เด็กจากกลุ่มภาษาหนึ่งไปเข้าโรงเรียนอีกกลุ่มภาษาหนึ่ง (ซึ่งจะก่อความวุ่นวายในการสอน) ในปี 1988 จึงได้มีมาตรการว่าหากเด็กมีความรู้ภาษาที่เป็นสื่อการสอนในโรงเรียนไม่พอ ต้องเสนอเรื่องให้กรรมการร่วมที่มีผู้แทนสองกลุ่มภาษาจำนวนเท่ากันตัดสิน การตัดสินใช้เสียงข้างมาก ถ้าตกลงไม่ได้ประธาน (เชื้อชาติเยอรมัน ถ้าเข้าโรงเรียนเยอรมัน, เชื้อชาติอิตาเลียน ถ้าเข้าโรงเรียนอิตาเลียน) เป็นผู้ออกเสียงตัดสิน ถ้าเข้าหรือออกจากโรงเรียนอนุบาล ประถมวัย กรรมการโรงเรียนเป็นผู้ตัดสิน

6) รัฐ (รัฐบาลกลาง) สามารถจัดทำโครงการที่อยู่อาศัยของตนในเขตจังหวัดได้

แม้ว่าจังหวัดจะมีอำนาจแท้จริงในเรื่องที่อยู่อาศัย สามารถควบคุมจัดสรรที่อยู่ให้ผู้แสดงความประสงค์และสามารถรับทุนจากรัฐมาจัดทำโครงการได้ แต่ในปี 1988 ศาลรัฐธรรมนูญตัดสินว่ารัฐ (รัฐบาลกลาง) ยังสามารถจัดทำโครงการที่อยู่อาศัยในเขตที่โรลได้โดยไม่ต้องอาศัยกฎหมายของจังหวัด ถ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์ของชาติ (เช่น ก่อสร้างหน่วยทหาร)

7) ชื่อสถานที่สองภาษาดำเนินการต่อไป

สำหรับชาวที่โรลได้แล้ว การบังคับให้ใช้ชื่อสถานที่ที่เป็นสองภาษาเป็นเพียงการยืดชีวิต “การค้นพบ” ของเอ็ดตอเร โตโลเมอี เท่านั้น ชาวที่โรลได้ให้เหตุผลว่า เมื่อจังหวัดมีอำนาจตามกฎหมายในเรื่องชื่อสถานที่แล้ว ก็ควรจะรับชื่อเยอรมันหรืออิตาเลียนหรือละตินที่มีส่วนในประวัติศาสตร์ หรือมรดกทางเชื้อชาติของแผ่นดิน ส่วนชื่อภาษาอิตาเลียน

ประมาณ 8,000 ชื่อที่รัฐบาลฟาสซิสต์ประกาศนั้น ไม่ควรจะรับแบบครอบคลุมไปหมด ความพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงซึ่งต้องได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลยังไม่สำเร็จในขณะนี้

6. การปฏิบัติตามข้อตกลงเดกาสเปรี-กรูเบอร์ และแนวคิดเรื่องการปกครองตนเองแบบพลวัต

แม้จะคาดหวังว่าเรื่องใน “ข้อตกลงสำเร็จรูป” จะสำเร็จลงได้โดยเร็ว แต่ความซับซ้อนและความขัดแย้งของเรื่องทำให้เรื่องยืดเยื้อไปจนถึงปี 1992 พรรค เอส.วี.พี. จึงสามารถยื่นหยัดต่อรัฐบาลออสเตรียว่ามีการปฏิบัติตามข้อตกลงจนเป็นที่พอใจของตนแล้ว รัฐบาลออสเตรียสามารถประกาศได้ว่า ความขัดแย้งกับอิตาลีเรื่องการปฏิบัติตามข้อตกลงปารีสได้ยุติลงแล้ว หลังจากลงนามกันมาแล้ว 46 ปี แง่มุมที่น่าสนใจยิ่งเกี่ยวกับการเจรจาปรองดองของกฎหมายฉบับแก้ไขคือ การปกป้องชนกลุ่มน้อยเป็นกระบวนการต่อเนื่องตามสถานการณ์ในเวลาที่ยืดเยื้อไป คำนิยมที่เปลี่ยนไป และเทคโนโลยีที่ก้าวไป และระบบการปกครองตนเองจึงไม่ควรยึดแน่นตายตัวตามกฎหมายเท่านั้น อย่างเช่นในปี 1948 แต่ควรมีพลวัต (เปลี่ยนไป) สามารถจะรับกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมได้ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องมีการกลไกที่โรมและโบเซน/โบลซาโน จะต้องเจรจาทำความเข้าใจกัน แม้ว่ารัฐบาลออสเตรียจะประกาศว่าความขัดแย้งได้ยุติแล้ว ดังนั้นในปี 1992 จึงมีกรรมการถาวรขึ้นคณะหนึ่ง ประกอบด้วยชาวที่โรไลต์ 4 คน อิตาลี 2 คนและละติน 1 คน ที่ประสานกับคณะรัฐมนตรีของอิตาลีเพื่อพิจารณาปัญหาที่มีผลกระทบต่อการค้าและการพัฒนาทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ และสังคมของ

ชนกลุ่มทั้งสามภาษา คณะกรรมการสามารถทำข้อเสนอแนะที่คาดหวัง
จำเป็น แม้ไม่เป็นการบังคับ ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงต่อระบบการ
ปกครองตนเอง

๑ ข้อสรุป ๑

1. การฟื้นฟูฐานะเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของทีโรลได้

ก่อนได้ “กล่องมติ” ทีโรลได้อยู่ในภาวะระส่ำระสาย โบเซน/โบล-
ซาโนอยู่ในกลุ่มจังหวัดที่ยากจนที่สุดของอิตาลี ปัญหาเศรษฐกิจและ
สังคมของทีโรลได้หนักหนาสาหัสแต่ไม่มีใครรับรู้ ประชาชนต้องทำงาน
อย่างหนักเพื่อที่จะเรียกอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเยอรมันของตนคืนมา
ได้ ชาวอิตาเลียนไม่เห็นใจในปัญหา และมักโยนปัญหาว่าชาวทีโรลได้
เป็นนาซี เพียงเพื่อจะปกปิดอดีตและการกระทำอันน่าสลดใจต่อชนกลุ่ม
น้อย มีเหตุผลรอบด้านที่ชวนให้ชาวทีโรลได้หาทางแยกไปจากรัฐที่ไม่
เคยเหลียวแลพวกเขาเลย

สามสิบปีหลังจากข้อตกลง “กล่องมติ” สถานการณ์เปลี่ยนแปลง
ไปในทางดีขึ้นอย่างมาก ถ้าภูมิภาคนี้ดำรงอยู่ไปตามกฎหมาย ชาวทีโรลได้
เป็นอยู่ตามความเป็นจริง ชาวทีโรลได้และชาวละตินเล็กเป็นคนแปลก-
หน้าในดินแดนของตนเอง ระบบการปกครองตนเองที่พวกเขาได้รับเป็น
ที่อิจฉาของชนกลุ่มน้อยที่มีวัฒนธรรมท้องถิ่นของตนเองกลุ่มอื่นในยุโรป
และทั่วโลก

ชาวทีโรลได้ได้เปลี่ยนเป็นสังคมที่สมดุล มีส่วนร่วมในทุก
ด้านของเศรษฐกิจ การค้าขาย และวิถีชีวิตทางปัญญา เศรษฐกิจของ
ทีโรลได้ที่อยู่บนพื้นฐานของการเกษตรและการท่องเที่ยวเฟื่องฟูอย่าง

มาก จนมีอัตราการว่างงานต่ำที่สุดแห่งหนึ่งในยุโรป ไม่ต้องพูดถึงอิตาลี เพื่อพูไม่แพ้กันคือชีวิตทางวัฒนธรรม มีการจัดตั้งมหาวิทยาลัยเรียนฟรี และโรงเรียนอาชีวะที่ให้อนุสัญญาและปริญญาตรีอีกหลายแห่ง รวมทั้งมหาวิทยาลัย และสถาบันชั้นสูงเฉพาะทาง มีสำนักพิมพ์ หนังสือพิมพ์ฟรี 4 ฉบับ ซึ่งเป็นภาษาเยอรมัน 2 ฉบับและภาษาอิตาลี 2 ฉบับ ผลิตสิ่งพิมพ์เกี่ยวกับท้องถิ่นเป็นจำนวนมาก มีทั้งเพื่อศิลปะ อาชีพ และการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรม เครือข่ายวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ของรัฐจากโบเซน/โบลซาโน มีรายการภาษาเยอรมันด้วย ไม่ต้องพูดถึงสถานี่ของเอกชนที่สามารถถ่ายทอดรายการภาษาเยอรมันและละตินจากประเทศเยอรมนี ออสเตรีย และสวิตเซอร์แลนด์ จังหวัดมีผู้ตรวจการของตนเอง มีสำนักงานสถิติของตนเอง จึงไม่น่าแปลกใจว่าในการสำรวจเมื่อปี 1994 มีชาวทีโรลได้กว่าร้อยละ 80 และชาวละตินร้อยละ 79.9 แสดงตนว่าเป็นชาวมาตุภูมิในพื้นที่มากกว่าเป็นชาวภูมิภาคทีโรลหรือชาวอิตาลีหรือชาวออสเตรีย และชาวอิตาลีเองกว่าร้อยละ 17.7 ก็แสดงตนเช่นนั้น

2. ทีโรลได้ เขตปกครองตนเองเพื่อทุกคน

ชาวทีโรลได้อาจจะเคยเชื่อว่าเขตปกครองตนเองตามสัญญาปารีส นั้นมีขึ้นเพื่อพวกเขาเท่านั้น ในตอนแรกก็เข้าใจกันเช่นนั้นจริงๆ แต่การปกครองตนเองไม่ได้รับรองเฉพาะสิทธิของกลุ่มและของปัจเจกชนที่เป็นสมาชิกชนกลุ่มน้อยทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นเขตแดนที่กำหนดให้พลเมืองทุกคนในที่นั้น ได้รับประโยชน์จากข้อกำหนดดังกล่าว ที่จริงชาวอิตาลีแอเทลีนั้น จึงกล่าวได้ว่าที่นี่ก็เป็นบ้านเกิดของเขาเหมือนกัน ตามความคิดระบบปกครองตนเองแบบพลวัต สามกลุ่มภาษาแบ่งอำนาจกันในการ

ปกครองและบริหารดินแดนของตน มีสิทธิก่อนในการเข้าทำงาน ภาษา จะได้รับการรักษาไว้ให้เจือปนกันน้อยที่สุดแต่ใช้ประโยชน์สูงสุดในชีวิตประจำวัน ทักษะกว้างอย่างนี้ทำให้ทั้งสามกลุ่มมาใกล้ชิดกัน ด้วยตระหนักว่าการปกครองตนเองนั้นเพื่อพวกเขาทุกคน ทั้งคำนึงถึงส่วนที่ตนจะให้แก่ส่วนรวมในจังหวัด ข้อเท็จจริงที่ว่ากฎหมายของจังหวัดไม่ต้องการเห็นชอบจากกรุงโรมอีกแล้วเป็นแรงใจสำคัญไปสู่ความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ทางการเมือง

3. มิติทางด้านยุโรป

ด้วยความมั่นใจใหม่ ชาวทีโรลได้เป็นกลุ่มผู้นำในการผลักดันให้เกิดความร่วมมือข้ามพรมแดนของสหภาพยุโรป และกระบวนการให้ภูมิภาคต่างๆของยุโรปมีบทบาทสำคัญในการพัฒนายุโรปให้เป็นรัฐของตนเอง ทีโรลได้เป็นสมาชิกก่อตั้งสมาคมอาเจ-แอลป์ องค์กรที่ประกอบด้วยมณฑล จังหวัด และอาณาบริเวณเทือกเขาแอลป์ของประเทศเยอรมนี ออสเตรีย สวิตเซอร์แลนด์และอิตาลี ซึ่งมีอำนาจเกี่ยวกับการบริหาร การจัดการ และการเงิน เพื่อความร่วมมือในด้านการท่องเที่ยว การเกษตร และสิ่งแวดล้อมในเทือกเขาแอลป์ ผู้แทนของทีโรลได้เป็นสมาชิกที่เข้มแข็งของคณะกรรมการด้านนี้ของสหภาพยุโรป

เรื่องนี้ทำให้เห็นชัดเจนว่า ความก้าวหน้าทางการเมืองของยุโรปมีส่วนสำคัญที่ช่วยยกฐานะของทีโรลได้ กระบวนการที่รวมกันทั้งยุโรปในการกำหนดเขตแดน นโยบายการเกษตรร่วมกัน กองทุนสร้างพื้นฐาน และโครงการชุมชน มีผลอย่างมากที่ทำให้ทีโรลได้มีการเมืองที่สงบนิ่งและเศรษฐกิจรุ่งเรือง โดยเฉพาะการแบ่งสรรอำนาจซึ่งเป็นเทคนิคการปกครองในพื้นที่ที่ชุมชนมีการแบ่งแยกทางวัฒนธรรม เทคนิคนี้ได้จาก

หลักคิดคริสเตียนประชาธิปไตย-สังคมนิยมประชาธิปไตยของสหภาพยุโรป การแบ่งอำนาจจะทำได้ถ้าสองฝ่ายเข้ากันไม่ได้ เหมือนในกรณีของไอร์แลนด์เหนือและไซปรัส การแบ่งอำนาจจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าวัตถุประสงค์ของฝ่ายหนึ่งต้องการจะทำลายโครงสร้างที่ให้มีการแบ่งอำนาจนั้นเสียเอง

4. การกำหนดอนาคตตนเอง

แล้วสิทธิในการกำหนดอนาคตของตนเองที่ชาวที่โรลได้รู้เรียกว่าเป็นอย่างไร ตามที่ระบุไว้ในกฎบัตรของพรรค เอส.วี.พี. ว่า สิทธิกำหนดอนาคตตนเองของชาวที่โรลได้จะแยกออกไปไม่ได้ แต่พรรคก็รู้ว่าสัญญาปารีสเป็นฐานการพัฒนาของกลุ่มชนในรัฐอิตาลีจะขัดกันหรือไม่ที่ตกลงกันว่าจะเป็นส่วนหนึ่งของอิตาลีและการยืนยันจะกำหนดอนาคตตนเอง จะนำไปสู่การแยกจากกัน ตามธรรมดาการขอกำหนดอนาคตตนเองก็เป็นการแบ่งแยกในสายตาของรัฐบาล เพื่อหลีกเลี่ยงความยุ่งยากทางการเมืองที่จะเกิดจากความเคลื่อนไหวดังกล่าว และปัญหาที่ว่ากำหนดอนาคตตนเองที่ยอมรับกันว่าใช้ได้กับคนทุกชาติ จะใช้ได้กับชนกลุ่มน้อยด้วยหรือไม่ ผู้เกี่ยวข้องในกรณีที่โรลได้บางคนได้แปลความหมายยั่วว่า พวกเขาควรมีสิทธิที่จะตัดสินใจอย่างอิสระว่าควรจะใช้อำนาจบริหารและการจัดการทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมแบบใด จึงจะรักษาลักษณะทางวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ที่ชัดเจนและเจริญรุ่งเรืองในประเทศที่ตนอาศัยเหมือนอย่างที่เป็นส่วนหนึ่งของประเทศชาติทางวัฒนธรรม พวกเขา กำลังเรียกร้องอำนาจนี้อยู่ ถ้าการเรียกร้องอย่างถูกกฎหมายนี้ถูกปฏิเสธ การขอแยกก็จะเป็นการถูกกฎหมายการปกครองตนเองที่ยอมรับกันได้จึงเป็นการกำหนดอนาคตตนเองรูปแบบหนึ่ง

5. การปกครองตนเองของทีโรว์ได้ จะเป็นแบบอย่างสำหรับชนกลุ่มน้อยทางภาษากลุ่มอื่นๆ ของยุโรปได้หรือไม่

การปกครองตนเองของทีโรว์ได้เป็นรูปแบบเฉพาะของตนเองอย่างแน่นอน แต่ที่จะเป็นแบบอย่างแก่กรณีอื่นก็คือ วิธีการที่ทีโรว์ได้บรรลุถึงเป้าหมาย หลักสำคัญคือการเสนอแนวทางที่เป็นไปได้โดยตรงไปตรงมา และติดตามอย่างจริงจัง แต่ด้วยสันติวิธี มีสิ่งอื่นที่สำคัญอีก 3 ประการ คือ ประการแรก การทำให้ปัญหาของทีโรว์ได้เป็นปัญหาระดับนานาชาติ โดยสัญญาปารีสในปี 1946 ที่ทำให้ออสเตรียซึ่งเป็นรัฐร่วมวัฒนธรรมกับทีโรว์ได้มีบทบาทในฐานะอำนาจคุ้มครองได้ ประการที่สอง ชาวทีโรว์ได้รวมกำลังกันเหนียวแน่นทั้งหมดภายใต้พรรคการเมืองเป็นเครื่องกำบัง คือ พรรค เอส.วี.พี.และสาม ความพร้อมของรัฐบาลอิตาลีในด้านรัฐธรรมนูญ และกล่อมถ่อม ที่จะประกันสถานะพิเศษของชนกลุ่มชนที่พูดภาษาเยอรมัน และภาษาละติน พร้อมทั้งจะถ่ายโอนอำนาจที่ชนกลุ่มน้อยเห็นว่าสำคัญต่อการดำรงอยู่และการพัฒนา และพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงมาตรการที่เป็นการกลั่นชาติ

ข้อวิเคราะห์สุดท้าย สิ่งสำคัญที่ได้จากประวัติการปกครองตนเองของทีโรว์ได้คือ เราได้บทเรียนหลายอย่างว่า การคุ้มครองรักษาวัฒนธรรมเป็นงานที่ต้องร่วมกันทำ, ปัจเจกชนเจริญขึ้น จะสามารถรักษาวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ได้ดีกว่าถ้าทำในลักษณะเป็นกลุ่ม กฎหมายที่เคร่งครัดไม่ใช่คำตอบต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และสังคมพหุวัฒนธรรมที่มีชีวิต ต้องมีกลวิธีที่นำไปสู่ความร่วมมือมากกว่าการเผชิญหน้ากัน

